

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN DE DASSPELD

N° 2397

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van de Dasspeld

HOOFDSTUK I

EEN VEELBELOVENDE DETECTIVE

James Sullivan, de energieke detective van Scotland Yard, zat met zijn jonge vrouw, vóór haar huwelijk met de jonge politiebeambte Ann Brunt geheten, in de huiskamer van het aardige, kleine huisje, hetwelk het jonge paar zich in een zijstraat van Oxfordstreet op ongeveer tien minuten lopens van het hoofdbureau van politie, had ingericht.

Sullivan had Miss Brunt leren kennen als 'n schrandere collega, hij had spoedig liefde voor haar opgevat en het jawoord

was niet moeilijk gevallen aan het jonge meisje, hetwelk niet lang ongevoelig was gebleven voor de sympathieke figuur en de doordringende ogen van de man, die destijds nog inspecteur van politie was.

Direct nadat Sullivan met Ann Brunt in het huwelijk was getreden, had hij zijn onmiddellijke chef, hoofdinspecteur Phileas Baxter, om overplaatsing verzocht, naar het C.I.D. (Criminal Investigation Departement).

Dit was hem des te eerder toegestaan, daar de hoofd-inspecteur ten volle overtuigd was van de bekwaamheden van zijn jonge ondergeschikte.

Zo bekleedde James Sullivan dan sedert een maand het ambt van detective, met de persoonlijke titel van Super Intendent.

En daar ook zijn jonge vrouw het beroep niet had willen laten varen, dat haar gehele belangstelling had, zo togen zij beiden nog menigmaal tezamen op de dievenjacht, welke samenwerking reeds dikwijls uitstekende resultaten had opgeleverd.

Het was nu ongeveer zeven uur in de avond, dat deze vertelling aanvangt.

De beide detectives waren vrij van dienst en genoten ongestoord van elkanders samenzijn.

Het theewater zong op het komfoor, Sullivan had zijn pijp gestopt en zijn vrouw was verdiept in de lezing van een boek.

Plotseling hief de jonge vrouw het blonde hoofd op, en Sullivan fronste de wenkbrauwen.

Er was gebeld en daar het jonge echtpaar zich nog in dat gelukkige stadium bevond, waarin de klank van de huisbel slechts met tegenzin wordt vernomen, was het niet te verwonderen, dat beiden geïrriteerd opkeken.

Maar reeds hoorde het echtpaar de sloffende stappen van het dagmeisje, dat de buitendeur ging openen en even daarna weerklonk een heldere, vrolijke stem.

De vrolijke stem kwam naderbij, de kamerdeur werd daarna geopend en er trad een jong meisje van twee- of drie en twintig jaar het vertrek binnen, dat met opgewekte stem uitriep:

— Goede avond samen. Ik hoop dat ik jullie niet stoort?

— Dat weet je wel beter, Dorrit, zei mevrouw Sullivan.

Haar echtgenoot stond op legde zijn pijp weg, en kwam nu met een stoel aandragen.

— Ga zitten, Miss Evans. Gij weet wel, dat gij altijd welkom zijt.

— Dat zal ik graag doen, mijnheer Sullivan, zei de bezoeker, onder voor-

waarde, dat gij het roken voor mij niet zult laten. Het zou toch al te dwaas zijn, dat een jonge, pas aangestelde detective niet tegen de rook van een pijp zou kunnen.

Ook nu, terwijl zij zat, moest de slanke lichaamsbouw en het figuur van Dorrit Evans ieders aandacht trekken.

Zij had een energiek gelaat met krachtige trekken enigszins verzacht door de uitdrukking van haar grote, grijs-groene ogen en de ronding harer blozende wangen.

Zij had kleine handen en voeten, hetgeen bij haar lengte te meer opviel, en geknipt haar, dat in een natuurlijke golving haar hoofd omlijstte.

Al haar bewegingen drukten ondernemingsgeest, moed en doortastendheid uit.

Reeds van jongsaf aan had Dorrit Evans grote belangstelling voor het speurderswerk gevoeld.

Zij had de school nauwelijks verlaten of zij legde zich met hart en ziel toe op de studie, die voor dit vak vereist wordt.

Zij leerde schermen en paardrijden, haalde met glans het rijbewijs voor het besturen van auto's, motorboten en alle mechanisch verkeer.

Ook oefende zij zich in revolverschieten en verscheen vaak in een judoschool, om daar enige handgrepen te leren, die haar te pas zouden kunnen komen.

Kortom, zij wijdde iedere minuut van de dag aan het beroep, dat zij tot het hare wilde maken.

Toen zij eenmaal meerderjarig was geworden en haar eigen baas, wendde zij zich tot een bekende particuliere detective, was een jaar op diens bureau werkzaam, verliet dit weer, omdat zij voelde haar leermeester boven het hoofd te groeien, en klopte tenslotte aan bij Ann Brunt, die haar spoedig onder haar beste leerlingen rekende.

Binnen korte tijd ontstond er een hechte vriendschap tussen de twee jonge vrouwen, die voortduurde, ook nadat Ann Brunt met Sullivan getrouwd was.

Eens was het reeds voorgekomen, dat Dorrit Evans betrokken was bij een onderneming, waar de onvindbare John

Raffles een grote rol vervulde en deze dag was tot dusverre voor het jonge meisje de belangwekkendste van haar leven gebleven, ofschoon de waarheid gebiedt te zeggen, dat het tweektal er niet in was geslaagd de Grote Onbekende in te rekenen.

Het jonge meisje had, zodra zij gezeten was, een snelle en onderzoekende blik in het rond geworpen, hetgeen zij uit louter gewoonte deed, in ieder vertrek, hetwelk zij binnentrad.

— Ik hoop, dat u geheel genezen zijt van uw verkoudheid, mijnheer Sullivan? zei Dorrit belangstellend.

Sullivan wierp haar een verbaasde blik toe.

— Hoe weet gij, dat ik verkouden geweest ben? vroeg hij.

— Wel, als gij dat voor de buitenwereld verborgen wilt houden, dan moet gij ook uw geneesmiddelen goed weg bergen, hernam Dorrit lachend. Daar, op de schoorsteenmantel staat een flesje met neusdruppels, naast een doosje met hoesttabletten. Die staan er niet tot verfraaiing van het interieur, zou ik zeggen.

— Uitstekend opgemerkt, riep Sullivan uit.

Dorrit bloosde even bij het vernemen van deze lof en hernam toen:

— Ik vind, dat juist dat opmerken van dergelijke kleinigheden een voorname ding is voor een goede detective. Ben je dat niet met mij eens, Ann?

Ann Sullivan, die bezig was met de thee, knikte bevestigend en zei:

— Dat ben ik volmaakt met je eens, Dorrit. Ik ken overigens zeer goede detectives, die dit nog veel te veel uit het oog verliezen.

— Nu, ik hoop mij die kunst goed eigen te maken, hernam Dorrit, terwijl een fijne rimpel zich tussen haar wenkbrauwen plooidde. Want ik wil je wel bekennen, dat ik eigenlijk hier ben gekomen om je een plan mede te delen, waarover je mij vooral niet moogt uitlachen, omdat ik het in volle ernst meen en al mijn best zal doen het te verwezenlijken.

Sullivan en zijn vrouw keken Dorrit enigszins verwonderd aan.

De vrolijke klank was uit haar stem verdwenen en zij sprak als iemand, die een vast en onherroepelijk besluit in een ernstige zaak heeft genomen.

— Ik zal je zeggen wat het is, vervolgde zij. Ik heb eens met je samen gewerkt, toen je probeerde John Raffles te pakken te krijgen, maar de Grote Onbekende was ons die dag te slim af. Maar eenmaal moet toch het ogenblik aanbreeken, waarop wij zullen kunnen uitroepen: « Er is baas boven baas ».

Sullivan en zijn vrouw hadden met stijgende verwondering naar deze inleiding geluisterd.

De wangen van de jonge detective hadden een hogere kleur gekregen toen zij opgewonden doorging:

— Gij beiden zijt mijn beste vrienden en daarom wil ik jullie wel toevertrouwen, dat ik nu ik onlangs een vaste aanstelling bij Scotland Yard heb gekregen, het als mijn levenstaak zal beschouwen, John Raffles in handen te krijgen en hem onschadelijk te maken om aldus de brandkasten onzer rijke medeburgers voortaan wat beter te beveiligen. Dat is in korte woorden mijn plan en dat zal ik trachten ten uitvoer te brengen, ondanks alle moeilijkheden, die ik weet, dat mij wachten.

De jonge detective zweeg even en keek Ann Sullivan onderzoekend aan. Deze kwam langzaam op haar toe, schudde het hoofd en legde haar de hand op de schouder.

— Je bent nog heel jong, Dorrit, zei zij, en ik wil je niet aanstonds ontmoedigen, maar je weet net zo goed als ik dat je daar een te zware taak op je schouders neemt.

— Dat weet ik, zei Dorrit Evans, maar zij is niet onmogelijk en daarom wil ik trachten haar te volbrengen.

— Dat prijs ik in je, Dorrit, hernam Ann. Maar zeer kundige mensen hebben reeds herhaaldelijk hun onmacht moeten erkennen, toen zij trachtten zich van die merkwaardige man meester te maken. Want al is hij een vijand der maatschappij, wij behoeven hem daarom toch niet de eer te onthouden, die hem toekomt, zijn moed en zijn slimheid. Bovendien grenzen de middelen, waar-

over hij beschikt, aan het ongelooflijke.

— Maar ook de politie beschikt over aanzienlijke middelen, hield Dorrit vol.

— Toegegeven, kwam Sullivan zich in het gesprek mengen, terwijl hij een rookwolk uitblies. Maar ik verzeker u, Miss Dorrit, dat alles geheet in het niet valt naast de hulpbronnen, waarover de Grote Onbekende beschikt. Vergeet ook vooral niet, dat wij niet eens weten wie hij eigenlijk is. Wij staan steeds in het volle licht, terwijl hij in het donker kan werken. John Raffles heeft misschien wel honderd gedaanten en wie weet, hoe dikwijls wij hem in de hoogste of misschien wel laagste Londense kringen zijn tegengekomen, zonder dat wij wisten met de Grote Onbekende te doen te hebben. Ja, ik weet zeker, dat wij menigmaal, als wij in gezelschap waren, met hem gesproken hebben, zonder er iets van te weten.

Dorrit Evans had zwijgend toegelusterd.

Zij boog nu het hoofd en bekeek de toppen van haar vingers.

— Gij hebt gelijk, zei zij toen langzaam. Ik ben er zeker van, dat dat misschien vaak gebeurd is. Ik ontken ook volstrekt niet, dat mijn taak zeer zwaar zal zijn. Beschouw het dan als een soort utopie, een illusie van mij, maar ik kan het niet nalaten: ik wil de strijd met John Raffles aanbinden. En als ik het onderspit delf, nu ja, dan zal het tenminste zijn in de overtuiging, dat ik het deed ten bate van de maatschappij.

Sullivan en zijn vrouw zagen wel in, dat er tegen dit vastberaden besluit niet viel te strijden.

— Je weet, dat je steeds op ons kunt rekenen, vervolgde Ann Sullivan, ondanks haar zelve meegesleept door het vuur van haar jonge leerling. Maar ik zeg je nogmaals, dat wij volstrekt geen aanknopingspunt hebben. Als wij tegen hem te velde trekken, moeten wij steeds op de gis te werk gaan.

— Ja, dat weet ik, maar daarop heb ik nu juist iets bedacht, riep de jonge detective zegevierend uit.

— Laat eens horen, zei Sullivan, terwijl hij zijn stoel wat dichterbij trok.

— Gij weet, aldus ging de bezoeker voort, dat de bankier Francis Alldridge dezer dagen een zending gouden staven ontvangt, ter waarde van ongeveer dertig duizend pond. Ik behoef u niet te vertellen dat John Raffles een bijzondere voorliefde heeft voor gouden staven. Zij zijn gemakkelijk te smelten en laten geen spoor na. Welnu, ik wil naar mijnheer Alldridge gaan en hem op de hoogte brengen van mijn plannen. Meestal wordt de aankomst van zo'n zending streng geheim gehouden, maar ik wil juist dat het ditmaal aan de grote klok wordt gehangen.

— En hoe denk je dat te doen?

— Eenvoudig door de redactie van alle grote bladen er van in kennis te stellen, dat er bij de bankier Alldridge een grote goudzending is aangekomen.

Sullivan was opgestaan en kwam nu langzaam naar het jonge meisje toe.

Zijn ogen schitterden.

— Ja... zei hij, dat is geen kwaad idee. Ik ken onze courantiërs voldoende, om te weten, dat zij zo'n tip zullen waarderen en er een prachtverhaal van zullen maken. Raffles wordt door dat bericht gelokt, hij maakt een plan om de staven te roven, gij legt een aantal agenten in de bank in hinderlaag, die kalm de komst van de Grote Onbekende afwachten, en als hij verschijnt wordt hij geknipt.

— Zo had ik het mij inderdaad voorgesteld, hernam Dorrit Evans bedaard. Geloof je, dat mijn plan uitvoerbaar is?

— Uitvoerbaar? riep Ann uit. Maar het is voortreffelijk, Dorrit. En als zich geen onverhoedse omstandigheden voordoen, moet het slagen.

Een blos van vreugde overtoog de wangen van de jonge detective.

Zij stond op en reikte haar vriendin de hand.

— Ik apprecieer het, dat je er zo over denkt, Ann zei zij, maar als ik bij deze gelegenheid er in slaag John Raffles er in te laten lopen, dan dank ik dat in de eerste plaats aan jouw lessen.

HOOFDSTUK II

HET PLAN VAN JOHN RAFFLES

Ongeveer ter zelfder tijd zaten John Raffles en zijn trouwe vriend en assistent Charles Brand, die zogenaamd als secretaris van Raffles optrad wanneer hij zich voordeed in de gedaante van Lord William Aberdeen, zoals duizenden Londenaars hem reeds jaren kenden, in de fraai gemeubelde rookkamer van de villa, welke zijn Lordschap in de Cromwellstreet te Londen bewoonde.

Raffles zat gebogen over een stapeltje brieven, waarvan hij er van tijd tot tijd een opnam om deze aandachtig door te lezen.

Brand had een groot register naast zich, volgeplakt met uitknipsels van kranten uit alle werelddelen.

Berichten die een ander nauwelijks belang zouden inboezemen, maar die bij Raffles bij de uitoefening van zijn zonderling beroep van groot nut waren, vond men hier bijeen verzameld.

Hier was bij voorbeeld het berichtje dat Lord en Mylady zus en zo hun huis in de hoofdstad hadden verlaten, daar was het een korte mededeling, over een faillissement of betreffende een goudzending van de ene naar de andere stad.

De beide vrienden waren enige tijd in hun arbeid verdiept geweest, toen Charles Brand eindelijk het hoofd ophief en vroeg:

— Hoe staat het eigenlijk met het geval Alldridge?

— De zaak is rijp voor uitvoering, amice, antwoordde Raffles glimlachend.

— Het goud ligt dus al in de bank?

— Neen, dat nog niet. Het is enige dagen geleden verzonden en wordt van-

daag te Hull verwacht. Vandaar zou het aanstonds vervoerd worden, maar het is niet waarschijnlijk dat het eerder dan morgen in de kluizen van de bank zal worden opgeborgen.

— Kunnen wij tussentijds niets doen?

— Dat zal zeer moeilijk gaan. Uit de inlichtingen die ik, goed vermomd, heb ingewonnen, blijkt, dat de goudzending onderweg voortreffelijk beschermd wordt.

— Wij zullen dus bij ons eerste plan moeten blijven?

— Het zal niet anders gaan.

— Wie weten er van de goudzending af?

— Niemand. Daaromtrent is de strengste geheimhouding in acht genomen.

— Is de pers niet op de hoogte gebracht?

— Neen, natuurlijk niet. Een rechtgeaard journalist, die zulk een gewichtige mededeling onder zich houdt, moet nog geboren worden.

— Hoe ben jij het dan te weten gekomen?

— Door meer geluk dan wijsheid. Ik geloof niet, dat ik er ooit achter gekomen zou zijn, als het toeval mij niet goedgunstig een weinig te hulp was gekomen.

— En wanneer gaan wij aan de slag?

— Zo gauw mogelijk. Ik heb namelijk vernomen dat Alldridge het goud slechts kort onder zijn berusting zal houden. Als mijn inlichtingen juist zijn, is het bestemd tot betaling van een Amsterdamse juweliers Concern, die enige kostbaarheden aan 't Engelse Hof heeft

geleverd en die in goud betaald wilde worden.

— Dan mogen wij wel gauw de nodige maatregelen nemen, hernam Brand.

— Wees gerust, merkte Raffles glimlachend op. Ik heb alles voorzien en reeds geregeld. Een weinig doortastendheid, een weinig moed, en de gouden staven zijn binnen enkele dagen in ons bezit overgegaan.

— Althans, wanneer zich geen onverwachte omstandigheden voordoen, merkte Brand voorzichtig op.

— Ik houd ook met onvoorziene omstandigheden rekening. Dat heb ik steeds gedaan, en ik geloof te mogen zeggen: met succes.

Even heerste er zwijgen.

Toen vervolgde Brand als terloops:

— Heb je al gelezen van de nieuwster van Scotland Yard?

— Dorrit Evans bedoel je? vroeg Raffles terwijl hij een sigaret opstak.

— Precies.

— Een veel belovend meisje, zei Raffles. Ik geloof, dat zij Ann Brunt, de tegenwoordige mevrouw Sullivan, naar de kroon zal steken.

— Maak geen gekheid, zei Brand, terwijl hij zijn vriend aandachtig aankeek. Men weet nooit goed, wat men aan je heeft.

— Ik spreek in volle ernst, hernam Raffles. Ik geloof heus dat Dorrit Evans gesneden is uit het hout, waaruit men goede detectives snijdt, die even zeldzaam zijn naar je weet, als goede inbrekers.

Weer zwegen de beide vrienden even en toen vervolgde Brand, terwijl hij zijn ogen strak op zijn vriend vestigde:

— Is het je ook bekend, dat die bekwame detective, zoals jij haar noemt, er alles op gezet heeft, om zich van je persoon meester te maken?

Raffles wendde langzaam het gelaat naar zijn vriend en blies een rookwolkje uit.

— Neen, dat wist ik niet. Daar vertel je mij wat nieuws, zei hij. Ik wist niet dat ik de eer genoot de speciale aandacht van de jonge dame te hebben getrokken.

Hoe weet je het?

— Eenvoudig door een onbescheiden-

heid. Je weet, dat wij eergisteren op de partij van Lord Arbuthnot waren, waar het overigens eriant vervelend was. Zij was ook onder de gasten, misschien wel vanwege het feit, dat zij de diefstal van de diadeem van Lady Arbuthnot opgehelderd heeft. Kort voor het souper voerde zij een fluisterend gesprek met de gastheer, maar toch niet zo zacht, of ik verstond wat zij zei.

— En ik genoot het voorrecht het onderwerp van het gesprek uit te maken? vroeg Raffles spottend.

— Zoals je zegt. Lord Arbuthnot maakte de opmerking, dat hij na de diefstal aanvankelijk gedacht had, dat John Raffles de dader was, waarop zij te kennen gaf, dat het een zeer ordinaire diefstal was, en dat John Raffles zeker op een veel eleganter wijze de buit zou hebben bemachtigd. En in de loop van het gesprek deelde zij de gastheer mede, de gelofte te hebben afgelegd, dat zij je dood of levend in handen van de politie zou overleveren.

Even trokken de wenkbrauwen van Raffles zich dreigend samen, terwijl zijn ogen bliksemde en hij de vuisten balde.

Maar reeds het volgende ogenblik ontspannen zijn trekken zich weer.

Hij stiet een kort lachje uit en zei spottend:

— Excusez du peu. Dood of levend? Het is nogal niet mis. Nu, ik ben in ieder geval blij, dat je mij gewaarschuwd hebt. Wij zullen die jonge dame in het oog houden.

Raffles stond op en bleef in gedachten verzonken, uit het venster staren.

Toen kwam hij weer naar de tafel toe en zei:

— Ik geloof dat het zaak zal zijn, de aangelegenheid van Alldridge spoedig tot een goed einde te brengen. Ik weet niet, wat het is, maar een voorgevoel zegt mij, dat het misschien niet zo vlot zal lopen, als wij meenden.

— Zo vlot? herhaalde Brand verbaasd. Maar Edward, ieder ander dan jij zou deze onderneming nooit op die wijze durven aanpakken.

— De meest gewaagde wijze is meestal de beste, antwoordde Raffles koel.
— Heb je een uur vastgesteld voor de zaak in kwestie?
— Nog niet. Maar ik denk, dat zich overmorgen wel een gunstige gelegen-

heid zal voordoen.

— En Henderson? Heb je hem nodig?

— Misschien. Ik weet het nog niet zeker antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK III

DORRIT EVANS ZET HAAR VALLEN UIT

De volgende dag, omstreeks twee uur in de namiddag maakte Dorrit Evans in haar eenvoudige woning in een zijstraat van de Oxfordstreet met meer dan gewone zorg haar toilet.

Zij wenste een zo gunstig mogelijke indruk te maken, op de bankier, die zij ging bezoeken, en die wellicht een rol zou moeten spelen in het drama van welks einde het jonge meisje zich gouden bergen voorstelde.

Zij zag er werkelijk zeer chic uit, toen zij nog een laatste blik in de grote spiegel wierp en hier en daar nog wat aan haar toilet verschikte. Zij drukte op een tafelbel, waarop een oude vrouw verscheen in een eenvoudige zwarte japon gekleed.

— Moeder Almond, zei Dorrit Evans, ik moet voor een belangrijke zaak de deur uit. Als Scotland Yard mocht ophellen moet je dat zeggen.

De hospita knikte.

Zij had een groot respect voor het alleen staande jonge meisje, dat sedert jaren haar ouders verloren had, gemengd met een zekere vage vrees, zoals alle eenvoudige mensen leestaren, voor

alles wat met de politie en het gerecht in verband staat.

— Zeer goed, Miss Evans, zei zij, terwijl zij het jonge meisje vol bewondering aankeek. Als men vraagt, waar gij heen zijt, wat moet ik dan zeggen?

— Dan zeg je de volle waarheid, moeder Almond, namelijk, dat je het niet weet, antwoordde Dorrit lachend.

Ze wuifde de oude vrouw nog eens toe, nam haar handtasje van de tafel, waarin zij steeds, behalve haar zakdoek, lippenstift, beursje en meer vrouwelijke benodigdheden, een opschrijfboekje, een paar stevige boeien en een kleine revolver meedroeg, en verliet daarop haar flat.

Zodra zij buiten was gekomen, riep zij een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van de bankier Alldridge op.

Toen de auto stopte voor het opgegeven adres, bleek het bankgebouw een fraai nieuwerwets huis te zijn, door een der beste Engelse architecten ontworpen.

Het was zelfs in zekere zin een merkwaardigheid, want op speciaal verzoek

van de eigenaar was het kantoor en woonhuis in één gebouw verenigd.

Dorrit Evans zond de chauffeur weg, maar bleef even voor het gebouw staan, alvorens aan te bellen.

Zij omvatte het gehele gebouw met een blik, waarin een ganse wereld van gedachten was uitgedrukt.

Eindelijk besloot zij aan te bellen.

Met een diepe klank weergalmdde de bel door de ruime vestibule.

Het duurde een poos voor de deur werd opengedaan, door een eerwaardige van ouderdom gebogen bediende, met spierwit haar, gekleed in rok met witte das, kuitbroek, witte zijden kousen en lakschoenen met zilveren gespen.

Hij hief het hoofd op om te zien, wie de bezoeker was en vroeg toen:

— Wat wenst gij, mejuffrouw?

— Ik wens Mr. Alldridge te spreken, luidde 't antwoord. Hij is immers thuis?

— Dat is hij, Miss, maar ik weet niet of hij op het ogenblik te spreken is.

— Wees dan zo goed hem mijn kaartje te overhandigen, dan zal hij wel tot andere gedachten komen, zei de bezoeker glimlachend.

De bediende nam het kaartje aan, bracht het tot vlak onder zijn ogen, daar hij blijkbaar erg bijziende was en haalde toen met een gebaar van verbazing de schouders op.

Hij liet echter de bezoeker binnen, wees haar zwigend op een gebeeldhouwde eiken gangbank en ging toen naar een brede met een smyrna looper belegde trap, die naar de eerste verdieping voerde, waar zich het privé kantoor van zijn meester bevond.

Even later daalde de bediende de trap weer af en zei tot de bezoeker, die hem tegemoet was gelopen:

— Mijnheer Alldridge heeft enkele minuten voor u, miss. Ik moest u echter zeggen, dat hij het zeer druk heeft.

Dorrit Evans knikte de bediende vriendelijk toe en volgde hem toen de trap op.

Op een galerij, waarop verschillende deuren uitkwamen, klopte de bediende op een der deuren en liet de bezoeker binnen gaan.

De jonge detective keek om zich heen en zag een fraai, degelijk en ouderwets gemeubeld vertrek.

Bijna alle meubelen waren van het zwaarste palissander hout, en ook de brede schrijftafel, met een stapel papieren beladen, was van deze fraaie houtsoort vervaardigd.

Aan de man die aan het grote bureau gezeten was, en die bij het binnentreden van de jonge detective hoffelijk opstond, was het onmiddellijk te zien, dat hij uit een aloud geslacht van bankiers afstamde.

De heer Francis Alldridge, de laatste telg van het geslacht, was een man van omstreeks zestigjarige leeftijd.

Zijn spaarzame haren, die met de grootste zorg over zijn hoofd gekamd waren, waren echter reeds spierwit.

Uit zijn figuur en zijn gevuld rood gelaat, mocht worden opgemaakt, dat een veelvuldig gebruik van krachtige portwijn hem niet geheel en al vreemd was.

Op zijn dikke zware neus, met vlezige neusvleugels, prijkte een geweldig hoornen bril, die de eigenschap had op de meest ongelegen ogenblikken van zijn verheven standplaats te glijden.

De heer Alldridge had zijn plaats achter de lessenaar verlaten en kwam nu met korte dribbelpasjes op zijn bezoeker toe.

Zijn bril gleed, alsof dit zo hoorde, van zijn neus en kwam op de grond, terecht.

Hij bukte zich kreunend, om met zijn handen over het kleed te tasten, maar Dorrit Evans kwam hem te hulp en reikte hem met een beminnelijk lachje het onmisbare voorwerp toe.

— Ik dank u, miss, zei de bankier met een hoog krakend stemgeluid, hetwelk in het geheel niet bij zijn geweldige omvang scheen te passen. Ik weet, dat ik een andere bril moet kopen, die beter past, maar ik kan er de tijd niet voor vinden. Ga zitten, wat ik u verzoeken mag..., ik heb het inderdaad zeer druk... maar de naam op uw kaartje deed mij besluiten u toch te ontvangen. Ik heb reeds veel van u gehoord, Miss Evans. Men zegt, dat gij de waar-

dige evenknie zijt van inspecteur Sullivan.

Dorrit Evans had plaats genomen en zocht nu naar woorden om haar verzoek in te kleden.

— Ik hoop niet veel tijd van u in beslag te nemen, mijnheer Alldridge, begon zij, maar ik heb u een grote dienst te verzoeken, die u zelf ook niet geheel en al onverschillig kan zijn.

— De zaak is deze, ging Dorrit verder. Het is mij bekend, dat gij vandaag of morgen een grote zending gouden staven ontvangt...

De bankier schoof zijn stoel achteruit en keek de bezoeker met zijn kleine, knippende grijze oogjes verschrikt aan.

— Hoe weet gij dat, Miss Evans? stamelde hij.

— O, het zou mij te ver voeren, om u dat te vertellen, mijnheer Alldridge, antwoordde de jonge detective glimlachend. De politie moet alles weten. Ik zie echter aan uw reactie op mijn woorden, dat ik mij niet vergist heb.

— Het is inderdaad zo, Miss Evans. En toch zou ik liever hebben, dat de zaak geheim was gebleven. Ik wil echter niets liever dan u van dienst zijn. Zeg mij slechts wat ik doen moet.

Dorrit Evans schoof haar stoel wat dichterbij de tafel, wierp daarna vlug een blik om zich heen, stond toen op, liep zeer snel op de punten harer voeten naar de gangdeur, rukte die eensklaps open, overtuigde zich dat er niemand in de nabijheid was, en nam toen gerustgesteld weer plaats tegenover de bankier, die onthutst en met open mond naar deze handelwijze had gekeken.

Nu bukte de jonge detective zich voorover en fluisterde:

— Gij kunt mij helpen, John Raffles te arresteren.

De bankier had nauwelijks méér verschrikt kunnen zijn.

Hij greep met trillende hand zijn bril, juist op het ogenblik, dat dit instrument doodkalm opnieuw van zijn neus wilde glijden en stamelde toen, nauwelijks verstaanbaar:

— John Raffles?

— Zoals ik zeg, mijnheer Alldridge, u weet wel: de Grote Onbekende.

— Maar... maar die man kan men niet vangen, vervolgde de bankier benauwd. Dat is iets onmogelijks, miss, gij kunt evengoed proberen de sterren van de hemel te plukken.

De jonge detective haalde de schouders op, beet de lippen open en vervolgde enigszins ongeduldig:

— Het zal volstrekt niet zo moeilijk zijn, mijnheer Alldridge, als gij mij helpen wilt.

— Maar hoe kan ik dat dan? riep de bankier, terwijl hij zijn dikke handen wanhopig in de hoogte stak, als om de hemel tot getuige zijner hulpeloosheid aan te roepen.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Alldridge, vervolgde de bezoeker. Gij hoeft niets anders te doen, dan de geheimhouding betreffende de goudzending niet langer te handhaven, maar integendeel er de pers van op de hoogte te brengen.

Alle kranten moeten in geuren en kleuren beschrijven hoe het goud er uit ziet, hoeveel er is, hoe het verpakt is, en waar het zich bevindt.

De ongelukkige bankier meende niet goed te hebben verstaan.

Hij greep naar zijn weinige haren en riep uit:

— Maar dan kan ik John Raffles evengoed dadelijk uitnodigen om met een auto voor de deur te komen en het goud te komen weghalen.

— Dat is ook juist het plan, mijnheer Alldridge, hernam Dorrit met de grootste kalmte.

— Maar Miss Evans. Hoe heb ik het nu? zei de bankier radeloos.

— Mijnheer Alldridge, wees gerust, viel de jonge detective hem in de rede, gij denkt toch niet, dat wij het zover zullen laten komen? Wij willen John Raffles slechts lokken. Als hij eenmaal beneden in de kluis is, zal ik wel zorgen, dat hij niet meer ontsnapt.

— Maar ik vrees, dat ik hier niet tegen opgewassen ben, riep de wanhopige bankier.

— Wij zullen het u volstrekt niet moeilijk maken, mijnheer Alldridge. Gij hoeft niets anders te doen, dan ons verlof te geven aanstonds na de ver-

schijning van het bericht in de bladen enige politieagenten in uw kluis in hinderlaag te leggen. Raffles zal op het goud afkomen als een muis op het spek, en hij zal onze agenten regelrecht in de armen lopen.

De bankier keek de jonge detective nog even met glazige ogen aan, greep zijn bril in de vlucht, stond op, vouwde zijn dikke handen op de rug en begon toen met korte pasjes heen en weer te lopen.

Eensklaps bleef hij vlak voor Dorrit Evans staan, en zei, terwijl hij zijn stem vastheid trachtte te geven:

— Gij zijt een flink meisje, Miss Evans, gij zult het ver brengen. Ik heb er over nagedacht en ik wil doen, wat gij mij vraagt.

Het jonge meisje slaakte een kreet van vreugde.

— Dat zal ik nooit vergeten, mijnheer Alldridge, riep zij uit.

— Dat hoop ik, miss. Dat hoop ik, klonk de hoge schraperige stem van de bankier. Maar zeg mij nu precies wat ik doen moet.

— Heel eenvoudig. Gij gaat aan uw bureau zitten, stelt een berichtje op, dat gij zelf ondertekent, en dan zal ik zorgen, dat het nog in de avondbladen van heden wordt opgenomen. Dan komen morgenochtend mijn mannetjes, die net zo lang hier zullen blijven, tot de muis in de val is gelopen.

De bankier wreef zich in de dikke handen en riep uit:

— Ik hoop het miss, ik hoop het.

Vervolgens dribbelde hij naar zijn plaats achter de schrijftafel, stelde vlug het gevraagde berichtje op, ondertekende het en reikte het de bezoekerster over.

Deze las het vlug door, liet het in haar tasje verdwijnen en stak de bankier over de tafel heen de hand toe.

— Ik dank u duizendmaal, mijnheer Alldridge, zei zij. Gij zult zien, dat uw medewerking goede resultaten zal opleveren. En nu ga ik aanstonds heen om mijn maatregelen te nemen.

— Ik wens u goed succes, riep de bankier haar achterna, terwijl hij op een elektrische knop op de rand van zijn schrijftafel drukte.

De knecht met de kuitbroek verscheen om de bezoekerster naar de huisdeur te geleiden.

De bankier bleef even naar de wegstervende voetstappen luisteren en richtte zich, toen hij niets meer hoorde, op en eensklaps leek het alsof hij wel een hoofd groter was geworden.

Zijn grijze ogen schitterden en zijn stem klonk opmerkelijk helder, toen hij zei:

— Dat heb je heel handig aangelegd, Dorrit Evans; het is alleen maar jammer dat je je plannen aan John Raffles in eigen persoon hebt medegedeeld.

HOOFDSTUK IV

TOEBEREIDSELEN

Bankier Alldridge, of, beter gezegd, Raffles, want hij was het inderdaad, ging achter de schrijftafel zitten en wreef zich vergenoegd in de handen.

Even later trad de bediende met het witte haar binnen, wierp een onderzoekende blik in het vertrek, sloot de deur en vroeg toen zacht:

— Alles veilig?

— Ja Charles, je kunt gerust binnenkomen antwoordde Raffles.

Charles Brand, die zoëven op zo voortreffelijke wijze de rol van de oude huisknecht had vervuld, trad op de tafel toe.

— Zou ik mij niet even van mijn pruik kunnen ontdoen? vroeg hij. Het ding knelt een weinig.

— Ga gerust je gang, amice niemand zal ons storen. Ik heb de gewoonten van onze vriend Alldridge zeer nauwkeurig nagegaan. Er zijn strenge bevelen aan het gehele personeel gegeven, om hem tussen vier en vijf uur in de namiddag onder geen enkele voorwaarde te storen. Aanstonds zal de klok vier uur slaan, wij hebben dus een vol uur voor ons.

— Prachtig riep Brand uit, terwijl hij de witte pruik voorzichtig afdeed en de hand door zijn dikke bruine lokken haalde.

— Het schijnt allemaal nogal goed te zijn gegaan? vervolgde de jonge man.

— Ik had het niet beter kunnen wensen, zei Raffles, terwijl hij zich vol welbehagen achterover in zijn stoel liet vallen, om een sigaret aan te steken. Het lieve kind liep in de val als de eerste de beste bakvis.

— Het bericht komt dus in de bladen?

— Daar kun je zeker van zijn.

— Maar zouden wij dan niet verstan-

dig doen het goud zo gauw mogelijk weg te halen? vroeg Brand.

— Waarom zo'n haast? Dacht je dat ik mijn spelletje met Dorrit Evans zo spoedig wilde beëindigen? Neen, neen, dat jonge meisje heeft zich nu eenmaal in het hoofd gezet om de strijd met mij aan te binden; ik verzeker je, dat ik het haar niet gemakkelijk zal maken. Bovendien wil ik je wel zeggen, dat 't toch niet zo gemakkelijk zou gaan, als jij wel denkt, om nu op dit ogenblik het goud weg te halen.

— Waarom niet? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zal ik je zeggen. Wij zijn vanochtend door het toeval geholpen, er in geslaagd om ons, zonder opzien te wekken, meester te maken van de persoon van onze bankier, en van zijn trouwe bediende, die hem maar zelden verlaat. Zoals je weet, vertoefte dat tweetal nu in een van mijn villa's op enige uren van Londen, waarheen wij hen geblinddoekt hebben overgebracht. Zij zijn daar onder de veilige hoede van Henderson.

— Welnu? riep Brand uit. Wat belet ons dan van die afwezigheid gebruik te maken?

— Dat zal ik je eens gauw verklaren. Je weet, dat mijn plannen nog volstrekt niet geheel en al uitgewerkt waren. Ik heb vanochtend vlugger moeten handelen, dan waarop ik eigenlijk gerekend had. Sleutels had de bankier in het geheel niet bij zich, zoals je weet. Daarbij komt, dat ik nog niet precies weet waar 't goud geborgen is. Het toeval heeft gewild, dat de zending een paar dagen eerder is aangekomen, dan waarop ik gerekend had, kortom, ik ben door de omstandigheden een weinig verrast.

— Ja, dat maakt er de zaak niet gemakkelijker op, zei Brand peinzend. Wij zitten hier nu wel, jij als bankier Alldridge en ik als je trouwe bediende Robert, maar daarmee zijn wij er nog niet, zoals nu blijkt.

— En toch heb ik geen spijt, dat het zo gelopen is, hernam Raffles glimlachend. In ieder geval heeft onze onderneming mij op de hoogte gebracht van de plannen van die lieve Miss Evans.

Raffles dacht even na en vervolgde:

— Het is jammer voor onze vriend Alldridge, maar hij zal zolang ondergedoken moeten blijven, totdat ik een goed plan heb opgemaakt. Het moeilijke is, de bewaarplaats van het goud uit te vinden, zonder dat dit argwaan opwekt.

— Maar waarom heb je het niet aan Alldridge gevraagd? riep Brand uit.

— Ja, dat had voor de hand gelegen, antwoordde Raffles, maar de man zou waarschijnlijk geweigerd hebben het mij te zeggen. En je weet wel, dat ik er altijd tegen op zie aan oude mensen dergelijke confidenties met geweld te ontrukken.

— Charles krabde zich achter de oren.

Hij kende deze « zwakheden » van zijn vriend genoeg, om te weten dat daarheen niet te redeneren viel.

Het was al erg genoeg geweest, dat Raffles de oude zenuwachtige man tegen zijn zin had opgelicht.

Beiden zwegen even, tot Raffles plotseling uitriep:

— Ik heb er al iets op gevonden.

— Laat eens horen?

— O, het is zeer eenvoudig. Wat doet men als er brand is? Dan brengt iedereen, die zijn verstand gebruikt, het eerst in veiligheid wat hem het naast aan het hart ligt.

— Ik geloof, dat ik het snap, riep Brand opgewonden uit.

— Dacht ik wel. Vanavond verbeeld jij je, dat er in de keuken een brandje ontstaan is, je komt mij in opgewonden toestand waarschuwen, ik ruk de deur naar het grote kantoor open en ik beveel op luide toon dat aanstonds het goud in veiligheid moet worden gebracht. De rest volgt dan vanzelf.

— Maar dat moet dan gebzuren voor

het personeel het gebouw verlaat.

— Dat spreekt vanzelf. Het gaat om half zes weg, wij hebben dus nog tijd in overvloed.

— En als wij weten waar het goud is?

— O, als wij dat eenmaal weten, is de rest kinderwerk, zei Raffles op luchtige toon.

— Iets anders, Edward, blijven wij hier slapen?

— Dat spreekt van zelf, antwoordde Raffles. Je verbeeld je toch, hoop ik, niet, dat zo'n deftig en oud man, als bankier Alldridge 's nachts aan de boemel gaat? Neen, wij zullen hier moeten blijven slapen. Gaston is trouwens op de hoogte en zal zeggen, dat Lord William Aberdeen voor een paar dagen naar zijn bezittingen is vertrokken.

De beide vrienden bleven nog enige tijd met elkander in gesprek.

Toen bevestigde Brand met de grootste zorg zijn witte pruik weer op zijn hoofd, werd in een ogenblik opnieuw de oude Robert en begaf zich naar de keuken.

Het dienstpersoneel van Mr. Alldridge, die sedert jaren weduwnaar was en wiens vijf dochters allen getrouwd waren, was niet groot. Behalve de oude Robert bestond het slechts uit een keukenmeid, die zeker reeds een kwart eeuw in zijn dienst was en zich daarom verscheidene rechten had aangematigd, benevens een dienstmeisje. Voor het grove werk kwam elke dag een werkster, die om vier uur verdween.

Toen Brand in de keuken kwam, werd hij niet erg vriendelijk door de oude keukenmeid ontvangen.

— Waar heb je al die tijd gezeten? vroeg zij. Toch niet in de kelder bij de wijnflessen, hoop ik? Je neus ziet weer zeer verdacht rood. Het drinken moest je nu maar liever aan mijnheer overlaten.

De gewaande Robert gewaardigde zich niet daarop te antwoorden en ging aan zijn werk, dat bestond in het poetsen van enig zilverwerk, hetwelk de keukenmeid hem toeschoof, die zelve druk met het fornuis bezig was.

Van tijd tot tijd wierp Brand een

blik op de grote keukenklok.

Toen de dikke Trien naar de keukenkast ging en hem dus haar rug toedraaide, stond Brand stiekem op, liep snel naar het fornuis, draaide ongemerkt de sleutel van de pijp zover mogelijk dicht, en ging toen midden in de keuken staan, met luid misbaar zijn neus ophalend.

— Wat voer je uit? riep de keukenmeid boos. Is het in je hoofd geslagen, Robert? Wil jij op je oude dag nog voor pias gaan spelen? Schaam je je niet?

— Ruik jij dan niks? vroeg Brand met een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Nu begon de keukenmeid toch ook te snuffelen.

Eensklaps slaakte de gewaande bediende een luide kreet, terwijl hij op het nu rokende fornuis wees.

— Daar, schreeuwde hij. Er is brand.

En terwijl Trien naar het fornuis snelde, rukte hij de deur open, en holde de trap op naar 't gedeelte van het huis, waar de kantoren van de bank gevestigd waren, onder het geschreeuw van: « brand, brand ».

Aanstands kwamen er een paar verschrikte hoofden om de deur van de grote zaal kijken, waar de loketten zich bevonden.

Brand lette er niet op, maar liep in één stuk door naar het privékantoor van de bankier schreeuwende:

— Er is brand, mijnheer. In de keuken is brand uitgebroken.

Aanstands was Raffles in zijn rol.

Hij liep naar de tussendeur, die zijn kantoor scheidde van het vertrek, waar de hoofd-kassier en diens assistenten zaten, en riep, terwijl hij zich met de handen in het haar greep:

— Het goud, het goud, Archdale. Er is brand. Breng aanstands het goud in veiligheid.

— Maar gij hebt de sleutels, mijnheer! riep de hoofd-kassier verschrikt uit.

— Hier zijn ze, riep Raffles uit, die juist een kwartier geleden een grote sleutelbos in een der laden der schrijftafel had ontdekt, terwijl hij ze aan de kassier toewierp.

Deze riep zijn assistenten toe, hem

te volgen en allen snelden weg.

Raffles ging er achter aan, en bijna tegelijk bereikte het troepje de laagste verdieping van het bankgebouw, daalden de keldertrap af, liepen een smalle gang door, waar de kassier met een van de sleutels een zware stalen deur van een der bankkluisen opende.

Raffles, die zich het nummer van de deur goed in 't hoofd prentte, ging achter de voorste twee mannen de kluis binnen, terwijl hij voortdurend tot spoed maande.

In de kluis bevonden zich langs drie wanden ingemetselde kasten, die alle met stalen deurtjes waren afgesloten.

Met een tweede sleutel opende de kassier een dezer kassetten en greep een houten kist, die blijkbaar buitengewoon zwaar woog, bij een van de handvatsels van touw, die er aan bevestigd waren.

Maar juist op dat ogenblik liet zich de benepen stem van Robert, horen.

— Het was een loos gerucht, mijnheer, riep hij uit. De sleutel van de pijp van het fornuis was dicht gevallen. Er is niet het minste gevaar.

Raffles wendde zich met een grimmige blik naar de bediende om.

— Robert, je bent een ezel. Je hebt mij daar een ogenblik doodsangsten bezorgd. Scheer je weg, of ik zou in staat zijn te vergeten, dat je zo lang in mijn dienst bent.

De knecht droop af, en de kassier schoof de kist met goud weer in de kast terug, wiste zijn doodsbleek gelaat met een zakdoek af en zei:

— Dat is een groot geluk, mijnheer Alldridge, want behalve het goud, zou er nog heel wat meer gevaar hebben kunnen lopen.

— Robert wordt kinds, bromde de gewaande bankier. Ik tril over mijn hele lichaam van de zenuwen.

Men verliet de kluis, nadat Raffles nauwkeurig de plek van het loket in zijn geheugen had gegrift, de stalen kluisdeur werd weer gesloten en de kassier overhandigde Raffles de sleutelbos.

Mopperend en brommend aanvaardde deze de terugtocht, maar inwendig prees hij Brand om zijn acteursbekwaamheid.

Een paar minuten later was de rust in

het huis geheel teruggekeerd, nadat de bankier zich in hoogst eigen persoon in de keuken had overtuigd, dat alles in goede orde was. Wat later had het bankpersoneel het gebouw verlaten.

Brand en Raffles zaten nu tegenover elkaar in het privékantoor van de bankier en keken elkaar glimlachend aan.

— Dat is prachtig gegaan, Edward, zei de jonge man.

— Uitmuntend, Charles, beaamde Raffles. En het grappigste van de hele zaak is, dat er eigenlijk hoegenaamd geen gevaar voor het goud bestond, want ik heb zoëven gezien, dat de kluis volkomen brandvrij is. Dat wist Archdale natuurlijk evengoed als ik het nu weet en daaruit kun je weer eens leren, hoe gemakkelijk een paniek ontstaat.

— Nu weten we dus, waar het goud is, hernam Brand, en nu zou ik wel eens gaarne willen weten, wat ons eigenlijk weerhoudt, gewapend met jouw sleutelbos weer naar beneden te gaan en het goud uit de kast te halen.

— De nachtwaker, antwoordde Raffles lakoniek.

— De nachtwaker? herhaalde Brand verbaasd. Is er een nachtwaker?

— Ja zeker. Het is een man, die hier om half zes verschijnt, nog voor het personeel heengaat en voor de kluis de wacht houdt, gewapend met een revolver.

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan.

— Maar dan stapelen de moeilijkheden zich tot een groter hoogte op, dan ik eerst vermoedde, riep hij uit. Van die waker wist ik niets.

— Ik evenmin, tot voor een half uur geleden ongeveer. Toen begon Archdale er toevallig uit zich zelf over te spreken.

— Dat is waar ook, viel Brand hem in de rede. Hoe heb je je toch in 's hemelsnaam door alle kwesties heengeslagen? Was het niet erg moeilijk?

— Ik moet bekennen, antwoordde Raffles, dat ik mij nu en dan in een zeer lastig parket bevond; gelukkig ben ik tamelijk goed op de hoogte van de effectenmarkt en ik kreeg ook nog de goede inval, zware hoofdpijn voor te wenden, en bijna alles aan de kassier

Archdale over te laten, die inderdaad een zeer kundig man is, en die ik zeker aanstonds salaris verhoging zou geven, als ik Alldridge was. Het is buiten verwachting goed gegaan.

— Dat is maar gelukkig, zei Brand droog. Het zou misschien minder goed met je aflopen, als een van die twintig man eens wantrouwen was gaan koesteren. Een paar scherp gestelde vragen, en je zou waarschijnlijk door de mand zijn gevallen.

— O ja, dat kan best, merkte Raffles luchtig op. Maar ik ben altijd van meening geweest, dat het geluk met de stoutmoedige is.

— Maar dat geluk kon ons tegenover die man met de revolver wel eens in de steek laten, riep Brand uit.

— O, wat dat betreft, wij zijn met ons beiden, het zou ons niet zo moeilijk vallen de man te overvallen en onschadelijk te maken. Maar, beste Charles, dan zou mij geheel en al het genot van de kleine wraakneming ontgaan, die ik tegenover mijn nieuwe bevallige vijandin bedacht heb. Neen, ik moet mij nog op iets anders bezinnen.

— Maar wij mogen niet te lang wachten, Edward, riep Brand ongerust uit. Een toeval kan ons gehele plan in duigen doen vallen. Zekere vrienden kunnen je komen bezoeken, die na de eerste tien woorden zullen bemerken, dat je onmogelijk Alldridge kunt zijn.

— O, wat dat betreft, maak ik mij niet erg ongerust, riep Raffles lachend uit. Ik kan doen alsof ik een beetje dronken ben, of vermoeidheid voorwenden, maar het zal hun wel het allerlaatste invallen, dat ik niet Alldridge ben. Is mijn grime soms niet goed?

— Zij is in een woord voortreffelijk, riep Brand met overtuiging uit.

— Welnu, waar pieker je dan over. En daar ik meen, de gong voor het diner in de gang te horen, zul je mij wel veroorloven, dat ik de inwendige mens eerst eens ga versterken. Ik hoop, dat ik daarbij over de bediening van een zekere Robert niet te klagen zal hebben. En na het eten zullen wij wel verder zien.

HOOFDSTUK V

DE BENDE VAN SHYDRIFT TEN TONELE

Het was omstreeks ngen uur in de avond van diezelfde dag.

Raffles had zich in de gedaante van Alldridge het eten goed laten smaken en zat nu in de woonkamer van het fraaie huis, verdiept in de lezing van de « Times ».

Het bericht van de gouden staven stond er zoals Raffles wel verwachtte in geuren en kleuren in.

Hij knipte het berichtje uit en plakte het op een stuk papier, dat hij daarna in zijn portefeuille en in zijn zak deed.

Op dat moment trad Brand, nog altijd in de gedaante van Robert het vertrek binnen.

— Klaar? vroeg Raffles.

— Ja. Je blijft dus bij je plan?

— Ja, zeker. Het lijkt mij voortreffelijk. Ik maak op die wijze enige hoogst gevaarlijke schurken onschadelijk en haal tevens een goede grap met Dorrit Evans uit.

Brand haalde de schouders op.

Zijn vriend had hem zoëven een plan medegedeeld, dat hem onder het dessert, als ware het een wissewasje was ingevallen, en hij wist zeer goed, dat het tot niets zou dienen een poging te doen, Raffles van gedachten te doen veranderen.

Brand verliet even voor zijn vriend het huis.

Het heette, dat hij verlof had gekregen, zijn zuster een bezoek te gaan brengen.

Tien minuten later vertrok ook Raffles, tot grote verontwaardiging van de keukenmeid, die zo iets bromde over « hoe vader hoe gekker. »

De beide vrienden troffen elkander weer in de villa in de Cromwellstreet, waar zij ongezien door de tuinpoort waren binnengetreden.

Direct begaven zij zich naar hun respectieve slaapkamers en vermomden zich daar met de uiterste zorg.

Toen zij klaar waren, vertoonden zij het uiterlijk van een paar verlopen bedienden van goede huize.

Brand droeg tot een op de draad versleten pak, dat vaak aan een livrel deed denken, en Raffles een vaal zwart pak, dat blijkbaar in een uitdragerij was gekocht.

Aldus uitgedost, en na zich van wapens voorzien te hebben, verlieten de beide vrienden op zelfde wijze weer het huis, als zij er waren binnengekomen.

— Weet je, waar die kerels meestal bijeenkomen? vroeg Brand fluisterend, terwijl zij door de stille straat liepen, die aan de parkmuur grensde.

— Wat dacht je? Dat ben ik heus niet vergeten, bromde Raffles. Ik heb alle reden om het mij goed te herinneren.

Zij waren nu in de Cromwellstreet gekomen, waar Raffles een taxi aanriep, die hen naar een straat van Houndsditch bracht.

Daar stapten zij uit, betaalden de chauffeur en sloegen een smalle dwarsstraat in.

Voor een onooglijke kroeg, die er alles behalve vertrouwenwekkend uitzag, bleven zij staan en traden de gelagkamer binnen, waar men de lucht kon snijden van de rook van de gemene tabak, die er hing, en wendden zich tot de waard, die achter zijn toonbank stond, een kerel met een gemeen gezicht en

vuurrood haar.

— Zijn er jongens hier? vroeg Raffles fluisterend, terwijl hij zich over de toonbank heenboog.

— Wat bedoel je? vroeg de waard met een wantrouwende blik op de beide mannen.

— Kom hou je niet van de domme, hernam Raffles. Ik heb een paar linke jongens nodig, voor een kraakje.

Dadelijk helderden de trekken van de kroegbaas op.

Aan het gebruik van de dieventaal merkte hij wel, met soortgenoten te doen te hebben.

— Valt er wat te jatten? vroeg hij.

Raffles maakte een verachtelijk gebaar.

— Reken maar. Als ik op een kraak uitga, dan is het voor de goudvinken en voor de papperassen.

— Hoeveel wou je er nu eigenlijk? vroeg de waard, die blijkbaar belangstelling voor zijn bezoekers kreeg.

— Ik wou met een paar jongens spreken, want alleen kan ik het niet aan. Ik moet jongens hebben, die van wanten weten.

De waard floot zacht tussen de tanden, en wenkte de beide bezoekers hem te volgen.

— Ben je hier méér geweest? vroeg hij.

— Nooit, antwoordde Raffles.

— Pas op, dat je je nek niet breekt, want het is hier donker. Er zitten juist zes jongens beneden.

Tegelijkertijd opende hij een smalle deur aan het einde van de gelagkamer.

Zij stonden nu aan het begin van een pikdonkere gang, welke zij geheel ten einde liepen.

Daarop daalden zij een korte wenteltrap af, waar de kroegbaas op eigenaardige wijze driemaal op een zware met ijzer beslagen deur klopte.

Men hoorde stoelen verschuiven en toen riep een ruwe stem:

— Ben jij het Bray?

— Ja, hier zijn vrienden, die je over een kraakje moeten spreken.

Dit woord scheen een toverachtige uitwerking te hebben.

Onmiddellijk ging de deur open en

Raffles en Brand bevonden zich nu in een souterrain, tamelijk goed verlicht door twee grote petroleumlampen, die van de zoldering afhingen.

In het midden van het vertrek stond een ruwe tafel, met een tiental stoelen er omheen.

Er waren op dit ogenblik zes mannen in het vertrek aanwezig, allen van een terugstotend, misdadig voorkomen en die zeker tot de laagste misdaden in staat waren.

Zij waren allen opgestaan en namen de beide binnentredenden zwijgend en onderzoekend op.

Dit onderzoek scheen hen te bevredigen, want de waarheid gebied te erkennen, dat zowel Brand als Raffles er op dat ogenblik als volmaakte schurken uitzagen.

De waard ging naar boven en de mannen in het vertrek gingen één voor één zitten.

— Wie is hier van jullie op het ogenblik de baas? vroeg Raffles kalm, terwijl hij een smerig peukje sigaret uit zijn zak haalde en aanstak.

Twee van de mannen wenkten zwijgend met het hoofd naar een grote kerel met sluijk, zwart haar en vierkante kaken, een grote, platte bloemkoolneus en een gebit dat in staat scheen keistenen te vermalen.

— Als je wat te zeggen hebt, zei één hunner, zeg het dan maar aan de Bulldog.

De man, die zich in het bezit van deze veelzeggende bijnaam mocht verheugen, knikte bevestigend.

— Zeg op, wat je te vertellen hebt, klonk het.

Tot enig antwoord haalde Raffles het uitknipsel van de « Times » uit zijn zak en reikte het over de tafel aan de Bulldog toe.

Deze wierp een vluchtige blik op het papiertje en knikte toen langzaam, terwijl hij bromde:

— Ja, dat bericht heb ik een paar uur geleden ook al gelezen. Wij hadden het er juist over, toen jullie binnenkwamen. Wij dachten wel, dat het een zaakje voor ons zou zijn, maar ik zie er geen kans toe.

— Ik misschien wel, zei Raffles kalm.

De Buldog wierp Raffles een ongelovige blik toe.

— Jij misschien wel, zeg je? Kom je daarvoor.

— Daarvoor kom ik, antwoordde Raffles bedaard.

Toen wees hij naar Brand, die onverschillig had rondgekeken, en vervolgde:

— Dat is mijn vriend Peter Hood. En die heeft vandaag iets gehoord, waarvan jullie je ogen zult uitwrijven. Je moet weten, dat die bankier Alldridge een oude bediende heeft, die nog al van een drupje houdt. Nou heeft mijn vriend Peter altijd een voorliefde gehad voor knechts van bankiers. Soms laat zo'n knul wel eens wat los, waarmede hij zijn voordeel kan doen, is het niet, Peter?

Brand knikte, terwijl er een glimlachje om zijn lippen verscheen.

— Nu, vanmiddag had de oude Robert, zo heet die knecht van Alldridge, een vrije dag; Peter komt hem tegen, neemt hem mee naar een kroeg en geeft hem een paar druppels te drinken, en daar laat me die dooie sufferd een en ander los over die goudgeschiedenis, waarvan jullie hier kunt lezen.

— En verder? vroeg de Buldog, die met de grote aandacht toeluisterde.

— O, de rest klinkt bijna als een sprookje zo mooi, vervolgde Raffles lachend. Die half dronken Robert neemt mijn vriend Peter mee en staat er absoluut op, dat hij de deur eens bekijkt van de kluis, waarachter dat goud zit. Wat zeg je me daarvan?

De zes bandieten zeiden er niet veel van, maar uit hun gelaatsuitdrukking bleek voldoende, dat zij stom verwonderd waren.

— Nou moet jullie weten, dat mijn vriend Peter altijd voor de securiteit in zijn zak loopt met een klontje was. Je begrijpt de rest wel. Terwijl Robert, die idioot met een geleerd gezicht voor de stalen deur aan het uitleggen was, drukte mijn knappe vriend zo heel stiekem zijn was in het slot en maakte er in no time een pracht van een afdruk van. Laat je werk maar eens kijken, Peter.

Brand stak de hand in zijn zak en

haalde er een spanen doosje uit, waarin een klomp was lag, dat een scherpe afdruk van een slot vertoonde.

— Dat is goed werk zou ik zeggen, riep de Buldog, terwijl hij de hand naar het doosje uitstak.

Maar Raffles was hem te vlug af.

— Ho, wacht even kameraad, riep hij uit, terwijl hij het doosje naar zich toe haalde. Eerst moet ik weten of we het samen eens kunnen worden.

— Dat is waar, riep de Buldog enigszins argwanend uit. Waarom knappen jullie, dat zaakje niet alléén op?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik wou je wijzer hebben. Twee mannen zijn daar lang niet voldoende voor en bovendien heeft de politie me dezer dagen mijn mooie gereedschapjes afgenomen. Er zijn zeker minstens zes man nodig, behalve wij beiden, omdat het gebouw heel groot is en zeker een paar onzer op de loer moeten staan.

De Buldog wierp zijn makkers een snelle blik toe en vroeg toen:

— Wanneer zou het moeten gebeuren?

— Zo gauw mogelijk. Morgen, als het kan. Het goud blijft maar zeer kort in de kluis.

De Buldog knikte met het hoofd en vroeg:

— Zou er veel zijn, denk je?

— O, ja? Je praat er over alsof het maar niks is. Nu dat is zeker wel wat werk waard. Het enige vervelende is, dat ik niet weet of het goud niet al te sterk bewaakt wordt, zei Raffles, terwijl hij zich achter het oor krabde.

— Is er een nachtwaker in de kluis? vroeg de Buldog.

— Ja, de deur wordt bewaakt, maar wij zouden die vent gemakkelijk onschadelijk kunnen maken. Dat is de hoofdzaak niet, maar misschien wordt het gebouw zelf wel bewaakt. En waar? En door wie? En door hoeveel?

Hij dacht even na en vervolgde toen snel:

— Maar ik geloof, dat ik daar iets op gevonden heb. Ik heb me wel eens meer als politie-agent verkleed, en dat zal ik nu ook doen. Jullie wordt aanstonds ge-

waarschuwd, als ik iets verdachts zie. Is dat afgesproken?

— Prachtig, riep de Bulldog uit, terwijl hij Raffles een harde klap op de schouder gaf. Als wij maar eenmaal binnehuis zijn, dan volgt de rest vanzelf. Waar zullen wij elkaar ontmoeten?

— Op de hoek van de eerste dwarsstraat voor de bank, antwoordde Raffles. Ik zal een rode zakdoek in mijn linkerhand nemen, zodra ik jullie zie aankomen, zodat je me kunt herkennen. Blijf dan wachten, totdat je ziet, dat ik die zakdoek in mijn rechterhand overneem; dat zal het teken zijn, dat alles veilig is.

— Dus dat blijft afgesproken, zei Raffles, terwijl hij opstond. Ik laat de wasafdruk van het slot hier, dan kunnen jullie er een sleutel naar maken. Wij zelf zullen wel zorgen, een middel te vinden om het huis binnen te komen.

— Blijf goed in je rol, fluisterde Raffles, zodra zij de kroeg hadden verlaten en de deur achter zich hadden dichtgetrokken. Het zou mij niets verwonderen als zij ons iemand achterna zonden.

En spoedig bleek, dat hij maar al te goed gezien had.

Toen hij bij de eerstvolgende straathoek snel en tersluiks een blik achter zich wierp, zag hij, dat een lid van de bende hen gevolgd was, zeker in opdracht van de Bulldog, om zich te overtuigen, dat de beide nachtelijke bezoekers geen lokvinken van de politie waren.

Raffles en Brand zorgden er voor hun gedrag goed vol te houden, en slenterden onverschillig voort, met de handen in de zakken en wisselden nu en dan een paar woorden in de dieventaal, die men in deze buurt maar al te vaak hoort spreken.

Winkelijk scheen hun achtervolger gerustgesteld te zijn, want toen Raffles na een poos nogmaals achter zich keek, was er niets meer van een achtervolger te bespeuren.

— Het gaat tot dusverre goed, zei Raffles zacht. Ik zou mij zeer gelukkig achten, als ik mijn doodsvijand Shydrift weer eens een half dozijn van zijn sujjetten afhandig kan maken.

— Wat een stelletje schoffen, hé? zei Brand. Echte doortrapte schurken. Nu in ieder geval is dat dan een kleine schadeloosstelling voor onze lieve Dorrit Evans.

De vrienden riepen nu een taxi aan en lieten zich naar de Cromwellstreet rijden, tot op enige honderde passen afstands van de villa, welke zij spoedig hadden bereikt.

Nadat zij zich verkleed hadden, zette Raffles zich aanstonds aan zijn schrijftafel en stelde met voortreffelijke verdraaide hand een briefje op van de volgende inhoud:

« Aan de heer Sullivan, super Intendant C.I.D. van Scotland Yard.

Ik deel u hierbij mede, dat er morgenocht zal worden ingebroken in de bankierszaak van de firma Alldridge. John Raffles heeft zes onzer mannen uitgezocht om hem daarbij behulpzaam te zijn. Daar ik van te voren overtuigd ben van het mislukken dezer inbraak en ik bovendien een appeltje te schillen heb met John Raffles, zo deel ik u hierbij zijn voornemen mede. Gij kunt naar eigen believen uw maatregelen nemen. Als u er alleen maar om wilt denken, dat ik zelf verkleed als agent van politie aan de inbraak deel neem.

Het spreekt van zelf, dat ik mij bijtijds zal bekend maken en dat ik op een goede beloning voor deze aangifte reken.

Een lid van de Bende der Raven. »

Nadat het briefje was gepost, begaven de beide vrienden zich weer naar het huis van de bankier, waar zij, met behulp van de huissleutel zonder enige moeite binnen kwamen.

De nachtwaker bleek op zijn post te zijn, want zodra deze enig gerucht in de vestibule hoorde kwam hij snel de trap oplopen, in de ene hand een lantaarn in de andere een grote revolver.

Hij keek enigszins vreemd op, toen hij de gewaande bankier en zijn bediende zo laat zag thuis komen, maar keerde na zich, gerust te hebben gesteld, weer naar zijn post terug.

Tien minuten later was het huis in diepe rust verzonken.

Alleen de nachtwaker waakte.

HOOFDSTUK VI

DORRIT EVANS BEDROGEN

De volgende dag verliep, zonder, dat zich iets bijzonders voordeed.

De gewaande bankier Alldridge wendde nog steeds ongesteldheid voor en wentelde al zijn arbeid af op zijn kassier Archdale.

In de loop van de namiddag ontving Raffles bezoek van Dorrit Evans, die hem voorzichtig kwam mededelen, dat er die avond een inbraak zou worden ondernomen.

De bankier was bij die gelegenheid bijna zinneloos van angst, maar hij had niettemin aan de jonge detective verlof gegeven een twaalfstal agenten in de beneden verdieping van het huis in hinderlaag te leggen.

— Maar ik bezweer u, miss, had hij tenslotte uitgeroepen, laat mij zelf geheel en al buiten deze zaak. Ik kan geen revolvers zien en ik zit nu al te beven op mijn stoel. Ik sluit mij in mijn slaapkamer op, en de rest laat ik aan u over. Ik wil er volstrekt niets mede te maken hebben, hoort gij. Het is al mooi, dat ik het goud niet onmiddellijk in veiligheid laat brengen.

De jonge detective beloofde dit en nam afscheid.

Om half zes vertrok het personeel en Raffles gebruikte zijn maaltijd weer geheel alleen, bediend door Brand.

Deze had in de loop van de dag een uniform van politieagent uit de villa gehaald, welke voor Raffles bestemd was, bij zijn gevaarlijke onderneming.

— En luister nu eens goed, oude jongen, zei Raffles tot de jonge man, zodra zij alleen waren. Jij moet aanstonds de agenten binnen laten en aan Dorrit Evans, die er natuurlijk bij zal zijn, zeggen, dat ik het al te benauwd heb gekregen en er maar uit ben gelopen, en

dat je niet weet, wanneer ik terugkom.

— Goed. En daarna?

— Wel, daarna ga je naar de keuken of de provisiekamer en gaat aan je werk. De rest marcheert vanzelf.

Raffles stak zich in de uniform van politieagent en verliet ongezien het huis.

Een uur later werd er gebeld.

Voor de deur stond een overvalwagen van de politie, waaruit een stuk of twaalf agenten van politie stapten.

Het was al donker en de straat was zo stil, dat deze manoeuvre niet de minste aandacht trok.

Miss Dorrit was een der eersten, die het huis binnentrad.

Zij sprak direct de gewaande huis-knecht aan, die met sidderende knieën voor haar stond, legde hem kalmerend de hand op de schouder en zei vriendelijk:

— Je behoeft je niet ongerust te maken, Robert. Het zal in een ogenblik zijn afgelopen. En als we John Raffles van nacht eenmaal te pakken hebben, dan beloof ik je, dat er ook voor jou wel een goede beloning op zal overschieten.

— En wat moet ik dan doen, miss? vroeg Brand met bevende stem.

— Niets anders dan mijn mannen een plaats aanwijzen, waar zij zich het gemakkelijkst kunnen verschuilen. Het beste is zo dicht mogelijk bij de kluis.

— Dat zal wel gaan, miss, verzekerde Brand. Er zijn beneden verscheidene diepe en donkere nissen, en dan is er ook de wijnkelder, waar zij zich kunnen verbergen, en waarvan zij de deur kunnen openlaten. Zijn er veel, van die, van die bandieten?

— Een stuk of zes, antwoordde Dorrit Evans luchtig.

— Zes? riep de gewaande bediende

uit, terwijl hij de armen omhoog hief. Het is verschrikkelijk. Hoe overleven we het?

— Maak je geen zorgen, vriend, her- nam Dorrit lachend, zij zijn er nog niet in. Daar zullen wij wel een stokje voor steken.

Nu wendde zij zich tot de politieagen- ten, die achter haar stonden en zei, dui- delijk en langzaam sprekend:

— Luister nu eens goed, mannen. Na- tuurlijk zullen de inbrekers buiten een paar wachtposten uitzetten. Om die te overweldigen, moeten er drie man bui- ten blijven, Barker, Biane en Hotson. Ik behoef niet te zeggen, dat geen van de wachtposten ontkomen mag, ofschoon ik wel geloof, dat onze vriend Raffles zich zeker niet zou verlagen tot zulk een baantje. Hij zal zeker mede naar binnen gaan. Nu zal zich bij de inbre- kers een agent van politie bevinden, die ons op de hoogte heeft gebracht van de plannen der bankrovers. Dus die man is onschadelijk. Laat hem maar onge- moeid, als hij wil vluchten. Er blijven dus nog drie of vier man over. Wij zijn dan nog met z'n tienen, zonder de nachtwaker te rekenen en dat zal wel voldoende zijn.

Daarop wendde zij zich weer tot de gewaande bediende en vroeg:

— Is uw meester thuis?

— Neen, miss. Hij is zoëven uitge- gaan; hij kreeg het hier in huis te be- nauw. Hij zag overal inbrekers. Dorrit Evans haalde de schouders op, en brom- de:

— Nu, misschien is het maar beter zo, de man zou misschien door zijn ze- nuwachtigheid alles in de war hebben gestuurd. Kan uw meester zijn slaapk- amer ook nog bereiken langs een andere weg, dan door deze voordeur? vervolg- de zij, zich weer tot de bediende wen- dend.

— Zeker miss, antwoordde Brand snel, die de inrichting van het huis al evengoed kende, alsof hij het zelf ge- bouwd had. Er is nog een ingang in deze straat, ongeveer dertig passen verder, en dan is er nog een tweede deur in de zijstraat, vanwaar men direct zijn parti- culiere woning kan bereiken.

— Mooi. Dank je voor de inlichtingen. Wijs mijn mannen nu maar de weg, dan kun je wel weer aan je werk gaan, want je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik geloof dat jij ook al niet tot het heldendom behoort.

Brand haastte zich de opdracht van de jonge detective te gaan volbrengen, en bracht de agenten de trap af, naar de brede gang, waaraan de kluis grens- de.

De nachtwaker was reeds diezelfde namiddag op de hoogte gebracht.

Daar iedere agent van politie voorzien was van een elektrische zaklantaarn, die hij aan een knoop van zijn uniform kon bevestigen, behoefde men niet te vrezen voor een gevecht in het duister, inge- val de inbrekers de elektrische lamp, die de gang verlichtte, mochten stuk slaan.

De negen agenten werden over de diepe nissen en de wijnkelder, waarvan de deur op een kier werd gezet, verdeeld.

De nachtwaker echter zou zijn post niet verlaten, teneinde geen argwaan te wekken.

Het werd echter afgesproken, dat hij, zodra hij verdacht gerucht zou horen, zich naar de verste hoek van de gang terug zou trekken en zich daar slapen- de houden.

Zodra de inbrekers voor de kluis ver- zameld waren, zou hij op zijn fluitje blazen en de agenten zouden direct ko- men toeschieten en de bandieten over- vallen.

Daar een der diepe nissen zich vlak naast de trap naar boven bevond, zou- den de rovers gemakkelijk omsingeld kunnen worden.

Het was omstreeks tien uur in de avond toen al deze maatregelen waren genomen.

Dorrit Evans stelde zichzelf ook bij de kluis verdekt op.

Spoedig was alles doodstil in het grote huis.

De keukenmeid en het dienstmeisje waren reeds naar bed gegaan en alleen de gewaande Robert zat in de provisie- kamer kalm een pijpje te roken.

De zenuwen der agenten werden heel erg op de proef gesteld, want een paar uren gebeurde er niets.

Nu en dan meenden zij in de nachtelijke stilte het zachte geschuifel van voetstappen te horen, maar telkens bleek het loos alarm.

Maar eensklaps, juist toen een naburige kerkklok een enkele zware slag had doen horen, het was half twee, spitsten de agenten de oren.

Ergens in het huis moest een raam voorzichtig zijn geopend, maar daarna bleef het weer geruime tijd stil.

Maar eensklaps werd op korte afstand van de plaats waar Miss Evans zich bevond, het geluid van zeer zachte voetstappen over de marmeren vloerplaten van de vestibule vernomen.

Het geluid was echter zo flauw, dat de anderen het blijkbaar niet hoorden.

Langzaam kwam het geluid nader, en zij stootte de agent aan, die naast haar stond.

Toen bleef het lange tijd weer doodstil.

Blijkbaar luisterden de indringers naar hetgeen er beneden in de gang voorviel.

De nachtwaker was onhoorbaar naar het einde van de gang gegaan en was daar op een stoel luid, maar op zeer natuurlijke wijze gaan zitten snurken.

Dorrit Evans knikte goedkeurend.

— Dat is een goede inval van hem, zei zij in zich zelf. Daarop zullen zij wel afkomen als een vlieg op de stroop. Mijnheer John Raffles, ik geloof, dat je rijk ten einde is.

Nu hoorde zij de schreden heel langzaam en voorzichtig de stenen trap afdalen.

De bewaker snurkte door, en op de vloer naast zijn stoel stond een grote lantaarn, die een zwak schijnsel verspreidde.

Langzaam kwam er een hoofd om de trapmuur kijken.

Het was de gemene tronie van de Bulldog, wiens gezicht door een half-masker bedekt was.

Hij keek strak naar de slapende man, en zijn ogen achter de gaten van het masker gloeiden.

Toen kwam hij langzaam een paar schreden naar voren.

Hij draaide zich om en wakte zijn

makkers hem te volgen.

Als katten slopen de kerels nader, en achteraan kwam de agent van politie.

Deze bleef dicht bij de trap staan, als wiefelde hij, of hij wel verder zou gaan.

Bijna had de Bulldog en twee zijner makkers de bewaker bereikt, toen de moedige man opsprong en zijn fluitje aan de mond bracht.

Snerpend klonk het fluiten door de holle, brede gang.

— Vervloekt. Wij zijn er bij, brulde de Bulldog. Wij zijn verraden. Daar zijn de agenten. Vlucht jongens, als je leven je lief is.

Tegelijkertijd schoot hij zijn revolver à bout portant af.

Maar de revolver ketste en nogmaals haalde de Bulldog de haan over, nogmaals draaide het magazijn een slag om en wederom ketste het wapen.

De Bulldog stiet een knetterende vloek uit en wierp het wapen op de grond.

De andere bandieten vuurden op hun beurt maar ook hun revolvers lieten slechts een kort doelloos getik horen.

— Wij zijn er bij, schreeuwde de schurk. De patronen zijn uit de revolvers gehaald. Dat heeft die schurk van gisteravond 'm gelapt.

Woeste kreten klonken door elkaar. Enkele bandieten trachtten te vluchten, maar zagen spoedig in, dat alle tegenstand nutteloos zou zijn.

Uit alle hoeken kwamen de agenten te voorschijn, die hun revolvers dreigend op hen richtten en in een hand omdraaien waren zij allen geboeid.

Allen, op een na.

De agent van politie, die het laatst de trappen was afgedaald, was namelijk spoorloos verdwenen.

Waarschijnlijk had hij van de algemene verwarring gebruik gemaakt, om de trap weder op te snellen en zich uit de voeten te maken.

De gang was nu helder verlicht, en de jonge detective nam het gelaat van de geboeide schurken een voor een aandachtig op.

Toen zij bij de vijfde gekomen was, verried haar gelaat een uitdrukking van ongerustheid en verbazing.

— Zou hij zich zo goed gegrimeerd

hebben? mompelde zij in zich zelf. Men zou zweren, dat deze kerels mij allen hun eigen gemene tronie vertonen.

Tenslotte bleef zij voor de Bulldog staan.

Zij draaide om hem heen, bekeek hem van alle kanten, monsterde zijn brede kaken en zijn platte bloemkoolneus, en kwam tot de overtuiging, dat deze man onmogelijk Raffles kon zijn.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep zij uit. Alles klopt toch anders. De man, die het briefje schreef heeft toch gelijk gehad.

Nu liet de Bulldog een boosaardig lachje horen:

— Gij zoekt naar John Raffles en gij hebt een briefje gehad? vroeg hij. Nu, miss, neem mij niet kwalijk dat ik het zeg, maar men kan wel zien, dat u er nog niet veel van af weet. Weet u wie John Raffles dan geweest is? De agent van politie die u daareven zo handig hebt laten ontsnappen.

De slag was voor de arme Miss Dorrit bijna te zwaar om te dragen.

Zich door een bandiet te moeten laten toevoegen, dat zij op een slimme manier bedrogen was, dat was bijna meer dan zij verdragen kon.

Haar stem klonk enigszins hees, toen zij beval:

— Vijf mannen om de gevangenen met de politieauto in verzekerde bewaring te brengen. De wagen staat zeker reeds weer voor de deur. De anderen moeten trachten met mij die schurk van een Raffles te achterhalen.

— Een groot geluk, dat hij tenminste het goud niet heeft kunnen stelen.

Dorrit Evans stond midden in de vestibule en scheen na te denken.

— Ja, er is niets aan te doen, riep zij eindelijk vastberaden uit. Ik moet mijnheer Alldridge op de hoogte brengen. Hij zal nu wel thuis zijn.

Zij liep snel de vestibule door en ging de trap op, die naar de eerste verdieping leidde.

Niet zonder moeite vond zij eindelijk de slaapkamer van de bankier.

Uit alle macht hamerde zij op de deur en riep zo hard zij kon:

— Gij moet opstaan, mijnheer All-

dridge. Onmiddellijk.

Het werd levendig achter de gesloten deur en zij hoorde hoe de bankier uit zijn bed kwam en brommend heen en weer liep.

Blijkbaar schoot hij snel enige kledingstukken aan.

Toen hoorde zij hem naar de deur lopen en roepen:

— Wie is daar nu eigenlijk? Wat is dat voor een kabaal midden in de nacht. Kan men mij niet gerust laten slapen?

— Wij hebben de dieven te pakken. mijnheer Alldridge, allemaal op een na. De voornaamste is ontsnapt. En de hemel is mijn getuige, dat ik alle anderen gaarne voor hem zou afstaan.

— Dan hadt gij hem niet moeten laten ontsnappen, riep de bankier terug. En wat wilt gij nu eigenlijk?

— Wat ik wil? Ik kom u waarschuwen, dat gij er verstandig aan zult doen het goud spoedig in veiligheid te brengen, want ik kan er niet voor instaan, dat Raffles u te slim zal af zijn.

De bankier slaakte een luide jammerkreet.

— Ik kom direct, riep hij terug. Wees goed mijn liegende Robert te wekken, die op dezelfde verdieping een kamer verder slaapt. Hij moet aanstonds de chauffeur gaan waarschuwen, opdat deze met de auto voorkomt. En ik hoop, dat gij bij mij zult blijven. Ik ben heus zeer bang.

— Ik zal u vergezellen, mijnheer Alldridge, hernam Dorrit kortaf.

Daarop begaf zij zich naar de aangegeven deur en trommelde net zo lang op het paneel tot zij gehoord had, dat de oude bediende eveneens was opgestaan.

Een kwartier later kwam de bankier, sidderend als een juffershondje uit zijn kamer.

Dorrit bekeek hem met een verachtelijke blik.

— O, gelukkig, daar komt Robert al aan. Hij ziet er ook al uit, alsof hij spoken heeft gezien.

— En nu zou ik mij maar wat haasten, zei Miss Evans. Onze onderneming is voorlopig toch mislukt. Het beste is, dat gij het goud spoedig laat wegbren-

gen, dan is het tenminste veilig voor Raffles.

— Dat kunnen wij nu wel meteen doen, zei de bankier en met z'n drieën gingen zij naar de kluis en droegen niet zonder moeite de kist met de gouden staven naar de auto, die voor de deur geparkeerd stond.

— Waar denkt gij het heen te brengen? vroeg Dorrit, terwijl zij zich tot de bankier wendde.

— Naar de bank van Engeland, zei de bankier.

De chauffeur kreeg zijn bevelen waarna de bankier en zijn onafscheidelijke bediende, in dikke jassen gehuld, Dorrit Evans en een agent van politie in de auto plaats namen.

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, dat ik u in een open wagen laat rijden, merkte Alldridge op, maar de limousine is in reparatie.

Dorrit Evans haalde de schouders op.

Zij was niet in stemming om er veel om te geven of zij in een dichte, dan wel in een open auto zou rijden.

John Raffles had haar voor de gek gehouden, en dat was voldoende om al het andere op de achtergrond te dringen.

Er was maar één lichtpunt en dat was, dat hij tenminste zelf het goud niet in handen had gekregen.

Wat hem echter bewogen had deze kans te laten ontgaan, daaromtrent kon zij zich nog geen goede voorstelling vormen.

Het was nu ongeveer drie uur in de nacht, sardé donker, en de straten waren zo goed als geheel verlaten. De chauffeur kon dus snel rijden, maar plotseling stopte hij midden op een groot plein.

— Wat is er aan de hand? vroeg Dorrit Evans ongeduldig, die tot dusverre nog geen woord gesproken had.

— Gij zijt op de plaats van uw bestemming, Miss Evans, antwoordde de bankier op hoffelijke toon.

Dorrit keek Alldridge met een onderzoekende en enigszins ongeruste blik aan, en zag iets in de ogen van de bankier dat haar bewoog langzaam van

haar plaats op te staan en met een snelle ruk haar tasje te openen.

— Neen, Miss, gij behoeft geen moeite te doen, ging de gewaande bankier glimlachend voort. Ik heb de revolver uit uw tasje genomen, even voor gij in de wagen stapte, en toen ik u naar mijn bediende wees, die trouwens al evenmin een bediende is, als ik de bankier Alldridge ben. Neen, agent, zo vervolgde hij snel, handen omhoog, want ik zou tot mijn spijt genoodzaakt zijn van deze revolver gebruikt te maken.

— John Raffles, siste Dorrit Evans, terwijl alle kleur uit haar gezicht week.

— In hoogst eigen persoon, Miss Evans, vervolgde Raffles hoffelijk, terwijl hij tegelijkertijd het portier opende. Mag ik u verzoeken uit te stappen. Tot mijn spijt scheiden zich onze wegen hier.

Dorrit Evans was op dit gewichtige ogenblik van woede en vernedering een onmacht nabij.

Zij herstelde zich echter zo goed mogelijk, wierp Raffles een trotse blik toe en zei:

— Ik erken, dat gij ditmaal de sterkere zijt, John Raffles, maar wie weet hoe gauw ik mijn schade heb ingehaald.

— Natuurlijk, miss Evans, hernam Raffles, steeds met dezelfde koele beleefdheid, gij moet de hoop vooral niet laten varen. Gij zijt nog jong en het toeval speelt bij de arrestatie van grote misdadigers immers zulk een grote rol?

Alvorens uit te stappen knoopte Miss Evans haar mantel dicht, trok haar handschoenen aan en zocht naar haar tasje.

Zij ging met opzet zo langzaam mogelijk te werk, want haar scherp gehoor had in de verte de klank van de hoorn ener politieauto gehoord.

Zij treuzelde dus met opzet zoveel mogelijk en slaagde er zelfs in een betamelijke glimlach om haar bleke lippen te toveren.

— Ik dank u voor uw vriendschappelijke woorden, mijnheer Raffles, zei zij. Ik beloof, dat ik alles zal doen wat in mijn macht is, om uw goede mening waardig te tonen. Is het onbescheiden als ik vraag wat gij voornemens zijt

met het goud uit te richten?

— Niet in het minst, Miss Evans, antwoordde Raffles glimlachend. Dat moogt gij gerust vragen en ik zal er op antwoorden ook. Ik ben voornemens het nu aanstonds naar een mijner geheime opslagplaatsen te brengen, waar ik het waarschijnlijk zal laten omsmelten. Ik hoop, dat uw nieuwsgierigheid niet verder gaat, want meer zou ik u namelijk niet kunnen mededelen.

— Meer verlang ik ook niet, mijnheer, zei de jonge detectieve.

De agent, steeds met de handen in de hoogte geheven, was nu eveneens uitgestapt, en meteen zette de auto zich weer in beweging.

Maar nauwelijks waren zij vijftig meters verder of er klonk een schot.

De agent, die zij niet ontwapend hadden had zijn revolver op de auto afgeschoten, en dof ketste de kogel tegen het plaveisel.

Bijna op hetzelfde ogenblik hoorden de vluchtelingen achter zich het geraas van een krachtige motor.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES IN ARREST

Het mag zuiver toeval heten, dat een overvalwagen van de politie, die op weg was naar de garage van Scotland Yard, de hoek omsloeg van het plein, waar even te voren het schot geklonken had.

Nauwelijks had Miss Evans de auto gezien of zij wuifde met de hand en dadelijk stond de auto stil.

De jonge detective ging naast de chauffeur zitten, terwijl de agent in de wagen stapte naast zijn collega's.

— Die grijze auto achterna, riep Miss Evans opgewonden. Kijk, die daar juist een dwarsstraat in slaat.

De chauffeur drukte op het gas pedaal en de auto stooft in volle vaart vooruit.

De zenuwen van Dorrit Evans waren tot het uiterste gespannen.

Zo dicht was zij haar doel dus genaderd, en toch had de sluwe gentleman-inbreker haar nog weten te ontsnappen. En met welk een meesterschap.

Zij had er een eed op willen doen, dat zij inderdaad met de oude bankier Alldridge te doen had gehad.

Hoe 't mogelijk was, dat Raffles zich in zulk een korte tijd had kunnen vermommen, dat vermoocht zij niet te door-

gronden.

Zij dacht hier echter op dit ogenblik niet verder over na, want thans waren al haar gedachten gericht op het doel, de vluchteling weer in handen te krijgen.

Binnen enkele minuten had de auto de zijstraat bereikt, en aan het einde daarvan konden zij het achterlicht van de grijze auto nog duidelijk waarnemen.

Het bleek al spoedig, dat zij op de vluchtelingen wonnen.

Binnen enkele minuten had de politieauto de andere wagen reeds zover ingehaald dat men de chauffeur, voorover gebogen achter het stuurwiel kon zien zitten.

Plotseling slaakte Dorrit een kreet.

— Ik geloof, dat de andere verdwenen zijn, riep zij uit.

Inderdaad, het scheen alsof de chauffeur de enige was, die in de wagen was achtergebleven.

Op het plaveisel was een donker spoor zichtbaar en nu werd het ook duidelijk, waarom de achtervolgde auto zo langzaam reed. De agent had met zijn schot het benzinereservoir geraakt.

Binnen enkele seconden moest het

lot van de vluchtelingen beslist zijn. Ineens bleef de achtervolgde auto midden op de straat staan en het had slechts een haartje gescheeld of de politieauto was er tegenaan gebotst.

De chauffeur, die blijkbaar, maar helaas te laat, gemerkt had wat er aan zijn auto haperde, sprong van zijn zitplaats en trachtte te vluchten.

Maar aanstonds kraakten er drie, vier schoten.

De eerste zijstraat bevond zich op honderden meters afstand, en lang voor hij deze bereikt had, zou de vluchteling neergeschoten zijn.

Hij scheen dit blijkbaar zelf te beseffen, want hij bleef plotseling staan, keerde zich om en kwam langzaam naar de politie-auto toe.

De agenten waren er allen uitgesprongen en hielden hun revolver op hem gericht.

Nu was de man vlak bij en zijn ge-laat werd door het licht van een straatlantaarn beschenen.

Dorrit Evans slaakte een juichkreet.

— John Raffles, riep zij uit.

— Inderdaad, miss, ik ben het, zei de Grote Onbekende, met een hoffelijke buiging. Gij ziet dus, dat ik gelijk had, toen ik zoëven sprak van het toeval, dat ons soms zulke grote diensten kan bewijzen. Als de agent met zijn goed gemikt schot mijn benzine-reservoir niet had geraakt, zou ik hoogst waarschijnlijk aan uw achtervolging ontsnapt zijn, want mijn auto loopt normaliter sneller dan de uwe.

De jonge detective zweeg, en was blijkbaar onder de indruk van het gelukkige toeval, dat haar te hulp was gekomen. Maar spoedig had zij haar kalmte herkregen.

— Steek uw handen omhoog, beval zij op vaste toon.

Gewillig hief Raffles zijn armen omhoog.

— Doorzoekt hem op wapens, ging Dorrit Evans voort.

Een paar agenten doorzochten de kleren van Raffles, die natuurlijk nog steeds de vermomming van de oude bankier droeg.

Zij vonden geen geld en geen papieren

bij hem en niets anders dan een revolver met twaalf schoten.

— Het spijt mij, dat de oogst wat schraal is, miss, zei Raffles glimlachend. Ik weet ook niet zeker, of ik mij met dit aardige wapen niet tegen uw mannen zou hebben verdedigd in plaats van te vluchten, als ik niet bevreesd was geweest dat een verdwaalde kogel u zou hebben geraakt, hetgeen ik mijzelf nooit zou hebben vergeven.

Dorrit haalde de schouders op.

Inwendig was zij woedend over de kalmte en de onverstoorbare hoffelijkheid van deze man, die hem blijkbaar zelfs niet verliet op het ogenblik dat zij naar alle schijn een einde aan zijn avontuurlijke loopbaan zou maken.

John Raffles moest toch werkelijk wel over stalen zenuwen beschikken.

Vol verwachting trad het jonge meisje op de auto toe, en zag tot haar grote vreugde, dat de kist met de gouden staven nog altijd op dezelfde plaats stond.

Opgewonden riep zij uit:

— Wij hebben een prachtige vangst gedaan, mannen. Wij hebben het goud en wij hebben John Raffles. Ik beloof jullie, dat ik er rapport van zal maken.

Intussen had Raffles met spiedende ogen rond gekeken, of er soms nog een kleine opening voor hem overbleef om te ontsnappen, maar hij zag spoedig in dat de kans daartoe voorlopig verkeken was, daar hij door de acht mannen geheel ingesloten en ongewapend was, en zeker bij de eerste stap zonder mededogen zou zijn neergeschoten.

Hij schikte zich dus in het onvermijdelijke, maar reeds dacht zijn vruchtbare geest na over de middelen die hij kon aanwenden om aan zijn arrest te ontkomen.

Op dit ogenblik was daar echter geen sprake van.

Het was alsof Dorrit Evans zijn gedachten geraden had, want zij beval op korte toon:

— Doe hem de boeien aan.

Raffles werd geboeid.

Zijn ogen kregen een harde glans toen zijn blik op de glimmende boeien viel, maar ook nu wist hij zich volkomen te bedwingen.

Toen trad Dorrit Evans op hem toe en vroeg:

— Waar zijn uw medeplichtigen?

— Veroorloof, dat ik u daarop het antwoord schuldig blijf, miss, luidde het wederwoord.

Dorrit Evans haalde de schouders op en zei:

— Enfin, het komt er ook niet op aan. Aan de loopbaan van John Raffles is nu een einde gekomen.

— Als ik dat erkende, miss, zou ik tegen mijn eigen overtuiging moeten spreken, antwoordde Raffles kalm.

— Wat? riep Dorrit Evans toornig uit. Denkt gij dan in waarheid, dat gij nog zult ontkomen? Gij zoudt evengoed kunnen bluffen, dat gij in staat zijt Tower Bridge in de lucht te laten vliegen.

— Ik bluff nooit, miss, replikeerde Raffles koel. Als gij dit van mij denkt, dan kent gij mij niet.

Dorrit Evans wierp Raffles nog een onderzoekende blik toe, haalde de schouders op en toen klonk het bevel.

— In de auto en naar het Huis van Bewaring.

Raffles stapte uit eigen beweging naar de auto en ging op de achterbank zitten, met aan iedere zijde een agent, die elk een zijner armen vastgrepen.

Tenslotte namen twee agenten met revolvers gewapend tegenover hem plaats.

Dorrit Evans slaakte een zucht van verlichting een trots gevoel van vreugde vervulde haar hart.

Weliswaar had de Grote Onbekende haar reeds een paar malen lelijk bij de neus gehad, maar per slot van rekening was zij dan toch de sterkste gebleken.

Waar nog geen der detectives van Scotland Yard in geslaagd was, hetgeen zelfs niet gelukt was aan Sullivan en diens jonge vrouw, dat had zij, Dorrit Evans, bij de eerste de beste keer, waarop zij met kammies in aanraking kwam, tot stand weten te brengen.

Er werd onderweg weinig gesproken.

Raffles had de ogen gesloten en liet het hoofd achterover tegen de met leer beklede leuning rusten.

Hij dacht blijkbaar ingespannen er-

gens over na.

Dorrit Evans, die haar ogen niet van zijn gelaat afwendde, zag tot haar verbazing, dat er nu en dan een flauwe glimlach om zijn lippen speelde.

— Hij schijnt dus nog hoop te koesteren? zo vroeg de jonge detective zich af. En als dat zo is, moet ik op mijn hoede zijn. Maar wat zou hij op dit ogenblik kunnen ondernemen?

Tevergeefs dacht zij hierover na.

Voor zover zij kon zien, was er nu voor goed een einde gekomen aan de avontuurlijke loopbaan van deze man.

Nu zij hem eenmaal in haar macht had, zou zij hem zeker niet weer laten ontsnappen.

Na enkele minuten was het Huis van Bewaring, een groot, somber gebouw op enige afstand van Scotland Yard gelegen, bereikt.

Door de acht agenten zorgvuldig omringd, met de lopen van acht revolvers op zijn borst en rug gericht, ging Raffles de gevangenis in.

Tot haar verbazing, ja bijna tot haar ontsteltenis zag Dorrit Evans, toen de zware deur achter hen dichtviel, nog altijd diezelfde raadselachtige glimlach om de lippen van de Grote Onbekende.

Raffles werd aanstonds naar de directeur gevoerd, die hem een verhoor trachtte af te nemen, maar dit al spoedig opgaf, omdat Raffles op alles een volstrekt stilzwijgen in acht nam.

Eindelijk riep de directeur ongeduldig uit:

— Wij zullen hem wel laten bekennen, breng de kist met het goud hier.

Weldra kwamen twee agenten met de langwerpige houten kist met de gouden staven binnen.

Het slot werd met een der lopers van de directeur geopend, en in het elektrische licht schitterde het edele gele metaal.

Dorrit Evans slaakte een kreet van vreugde en nam een der staven uit de kist.

— Behoorlijk zwaar, riep zij uit. En wat een glans?

De directeur trad naderbij en zei toen brommend:

— Dat kan ik niet zeggen. Eerlijk gezegd had ik gedacht, dat staven zuiver goud er heel anders uit zouden zien.

En hierop sprak Raffles de eerste en de enige woorden, welke hij ooit in tegenwoordigheid van de directeur zou uiten:

— Verbaas u daar niet al te zeer over, mijnheer de directeur. Deze staven zijn namelijk niet van goud, maar van koper. De echte gouden staven zijn door mijn vrienden reeds lang in veiligheid gebracht.

HOOFDSTUK VIII

OPNIEUW BEDROGEN

Het is met geen pen te beschrijven, welke indruk deze weinige woorden veroorzaakten.

Dorrit Evans werd zo wit als een doek, terwijl de directeur zo rood in het gezicht werd, dat het wel leek alsof hij een beroerte nabij was.

Raffles had de waarheid gesproken.

De auto, bestuurd door Henderson die telefonisch was teruggeroepen, had een tweede gelijkvormige kist bevat, die met koperen staven gevuld was.

Dorrit Evans was de eerste die zich herstelde, maar haar stem had een hese klank, toen zij zei:

— Die man moet met de duivel in verbinding staan. Ik begin bijna bang voor hem te worden. Maar komaan, al hebben wij het goud niet, wij hebben tenminste hemzelf, en ik zal hem niet meer los laten, al was het voor tien kisten goud. Brengt hem weg, maar laat hij zich eerst van zijn vermomming ontdoen, zich goed wassen en de verf en andere wuiligheid van zijn gezicht vegen. Ik wil zijn ware gelaatstrekken wel eens zien.

Raffles werd naar het waslokaal gebracht, maar het duurde tamelijk lang, voor hij zich geheel had kunnen ontdoen van de schminklaag, die zijn gelaat bedekte.

Toen hij klaar was, trad Dorrit weer

binnen.

Zij nam de gevangene zwijgend op en stond wel wat perplex over de adel van dat regelmatige, mannelijke gelaat.

En nog meer verwonderde zij er zich over, dat dit gelaat hetzelfde was als dat van de man, die op zo voortreffelijke wijze de rol van bankier Alldridge had gespeeld.

Raffles werd daarop naar een cel gevoerd, waar Dorrit Evans zich in eigen persoon overtuigde of er soms kans zou bestaan uit dit nauwe vertrek te ontkomen.

Het leek haar onmogelijk.

Het getraliede venster bevond zich op minstens drie meter boven de vloer.

De tafel was met zware bouten aan de vloer bevestigd en onmogelijk te verschuiven.

Zelfs als men op de enige stoel ging staan, zou het voor de langste man onmogelijk zijn dat van vier of vijf stevige tralies voorziene raampje te bereiken.

De deur was evenals de wanden van staal en kon onmogelijk geopend worden ook niet door een geroutineerde inbreker, als hij niet over de nodige gereedschappen beschikte, en Raffles' kleren waren zorgvuldig doorzocht.

Trouwens, al zou hij in de gang geraakt zijn, dan zou de vluchteling toch nog lang niet buiten het gebouw zijn.

Bovendien werd er om de twee uren gepatrouilleerd, terwijl er aan ieder einde van elke gang een gewapende cipier op wacht zat.

Dorrit Evans had dit alles tot haar bevrediging geconstateerd, en kon niet nalaten zich nu met een spottend lachje tot Raffles te wenden.

— Wel, mijn waarde heer Raffles, zoudt gij nu maar niet toegeven, dat uw spel uit is? Gij zult toch wel willen erkennen, dat het onmogelijk is uit deze cel te ontkomen?

— Voor morgenochtend acht uur zal ik mijn vrijheid terug hebben, miss, Evans, zei Raffles kalm en zonder enige aanmatiging.

De jonge detective meende niet goed te hebben verstaan.

Zij deed een paar stappen achteruit en haalde toen minachtend de schouders op.

— Gij hebt zoëven gezegd, dat gij nooit blufte, zei zij, maar ik geloof dat gij er nu toch heel dicht bij zijt.

— Ik zal voor acht uur op vrije voeten zijn, herhaalde Raffles bedaard.

— Gij weet niet wat gij zegt, meende Miss Evans. Deze deur is van staal en er valt niet aan te denken, dat raampje daarginds te bereiken. Ieder kwartier licht een van de patrouillerende cipers het luikje van de judas in de deur op, om er zich van te vergewissen of gij er nog zijt. En toch denkt gij te kunnen ontvluchten? Ik herhaal dat het absoluut onmogelijk is.

— Ik zal voor acht uur mijn vrijheid terug hebben, herhaalde Raffles koppig voor de derde maal en met een bedaardheid, die Dorrit Evans haar kalmte dreigde te doen verliezen.

— Dan zal ik een gewapend agent van politie bij u in de cel zetten, en dan zou ik wel eens willen zien, dat gij die woorden niet zoudt moeten inslikken, riep zij woedend uit.

In de ogen van Raffles kwam een ondeelbaar ogenblik een schittering van zegepraal, maar hij sloeg ze onmiddel-

lijk neer, haalde de schouders op en zei:

— Dat zou mijn kansen natuurlijk enigszins verminderen, maar toch niet onmogelijk maken.

— Wij zullen zien, zei Dorrit kortaf.

— Barker, zo wendde zij zich tot een van de agenten, die haar gevolgd was, je bent immers gewapend? Goed. Neem je revolver in de hand en bij de eerste verdachte beweging, welke deze man maakt, schiet je hem eenvoudig neer. Begrepen?

— Jawel, miss, zei de man, terwijl hij zijn revolver trok en een dreigende blik op Raffles wierp.

Miss Dorrit raadpleegde haar horloge.

— Het is nu vijf uur. Om tien uur zult gij door de rechter-commissaris gehoord worden.

— Om tien uur zal ik ver van Londen zijn, miss, menkte Raffles op hoffelijke toon op.

Dorrit dreigde te stikken van woede, maar zei niets meer. Met die man viel niet te redeneren.

Zij wenkte de cipier, die met zijn bos sleutels in de hand en zijn lantaarn naast haar stond, om haar te volgen; waarna zij naar buiten traden en de zware deur met een harde slag dicht geworpen werd.

Maar nog voor de deur goed en wel dicht was, sprong Raffles als een tijger op de agent toe, die geheel onvoorbereid was, daar hij naar de deur keek en bracht hem met zijn geboeide vuisten zulk een geweldige uppercut onder de kin toe, dat de man als een gevelde os neerviel.

Snel als de bliksem trok Raffles het lichaam zover terzijde, dat het door de judas niet zichtbaar was.

Daarop begaf hij zich vlug naar de tegenovergestelde zijde van de cel, en het was hoog tijd, want het volgend ogenblik werd het luikje opgetild, en wierp de cipier een blik naar binnen.

Blijkbaar gerustgesteld, toen hij Raffles in een neerslachtige houding bij de muur zag staan, liet hij het luikje neervallen en verwijderde zich.

Aanstands begon Raffles aan zijn bevrijding te werken.

Hij bukte zich voorover, zodat hij met zijn tong en zijn lippen de knop van zijn dasspeld kon bereiken, welke hij daarop uit de das trok; en stevig tussen zijn tanden nam.

De speld zelve bestond uit een uiterst fijn, maar sterk vijltje, van het beste nikkelstaal vervaardigd, en in staat, de dikke staven in korte tijd door te vijlen.

Raffles hief zijn handen naar zijn mond op en begon zijn boeien door te vijlen.

De seconden waren kostbaar, want als de agent bij kwam, voor hij gereed was, viel zijn plan in duigen.

Binnen vijf minuten had hij de dunne staaf verbroken, die de beide boeien met elkaar verbond; hij kon nu zijn handen weer gebruiken.

Dadelijk trad hij op de agent toe, ontdeed deze vliegensvlug en met buitengewone behendigheid van zijn uniform, trok zijn eigen jas uit, die de agent aan kreeg.

Met zijn bretels bond hij de agent de handen op de rug, en met zijn zakdoek knevelde hij hem zodanig, dat het hem onmogelijk zou zijn, enig geluid te geven.

De cel was slechts spaarzaam verlicht door een klein electrisch lichtpuntje, buiten het vertrek aangebracht en waarvan het licht door een matglazen ruitje scheen, hetgeen de plannen van de Grote Onbekende eveneens in de hand werkte.

Hij tilde nu de agent van de vloer sleepte hem naar de tafel en zette hem op de stoel daarvoor, maar zodanig, dat hij met de rug naar de deur zat, en het moest schijnen, alsof hij met het hoofd op de armen geleund, voor de tafel zat.

Tenslotte nam hij de revolver in de hand, en begon met afgemeten schreden de cel op en neer te lopen.

Juist was hij daarmee begonnen, toen het luikje werd opgetild; blijkbaar was er juist een kwartier verstreken.

De cipier wierp een blik naar binnen, zag, dat zijn gewaande collega kalm op en neer liep, met de revolver in de vuist, terwijl de gevangene, schijnbaar in gedachten verdiept, voor de tafel zat, en ging weer heen.

Nauwelijks was het geluid van zijn voetstappen weggestorven, of de agent hief het hoofd op en wierp een wezenloze blik om zich heen.

Toen verscheen er een uitdrukking van verbazing en schrik op zijn gelaat.

Hij stond op en wilde zijn handen bevrijden, maar Raffles was dadelijk bij hem, hield hem de revolver onder de neus en fluisterde dreigend:

— Geen beweging of ik neem andere maatregelen. Het gaat om mijn vrijheid.

De agent zag wel aan de uitdrukking van de ogen van de gevangene, dat zijn lot in diens handen berustte, en dook schuw in elkaar.

Raffles keek op zijn horloge; hij had nog juist twaalf minuten tijd, voor het luikje weer zou worden opgelicht.

Snel greep hij de wollen sjaal, welke de gewaande bankier gedragen had, toen hij in de cel werd gebracht.

Als de detective deze fraaie das eens goed bekeken had, zou zij hebben ontdekt, dat deze twee meter lang en zwaar en dik was.

Raffles scheurde de wol aan het ene uiteinde vaneen, en nu bleek de das een sterk geweven plat hennepzeel te bevatten van minstens tien meter lengte, dat kunstig in het wollen omhulsel was verborgen.

Raffles nam het ene uiteinde van de lijn tussen de tanden en sprong op de tafel. Hij keek omhoog en berekende nauwkeurig zijn sprong.

Het was een groot waagstuk, want als hij miste zou misschien alles verloren zijn, daar het lawaai zeker de aandacht van de cipier zou trekken.

Toen trok hij snel zijn schoenen uit en het volgende ogenblik sprong hij lenig als een tijger naar het raam, dat zich op een afstand van ongeveer drie meter van de vloer bevond...

De sprong was gelukt.

Raffles hing met de handen aan de sponning van het raam.

Hij liet een hand los en haalde het touw door de tralies.

Toen liet hij zich aan deze dubbele lijn voorzichtig op de vloer zakken en keek op zijn horloge.

Nog drie minuten.

Hij knoopte de twee afhangende einden van het touw zo hoog als hij kon reiken aan elkaar en begon daarop zijn regelmatige loop door de cel weer.

Het lot was hem gunstig, want door het luikje kon men onmogelijk het raam zien, dat zich aan de andere kant bevond, en dus ook niet het afhangende zeel.

Weer werd het luikje geopend en weer keek de cipier naar binnen.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, toen het gelaat van de man verdween.

Het kritieke ogenblik was aangebroken; over een uur zou het klaarlichte dag zijn.

Hij trok zich aan het touw op, zette de beide boeien in een lus, die hij zo-even gevormd had en kon nu gemakkelijk de tralies bereiken, waarvan hij er een begon door te vijlen.

Binnen tien minuten was de ijzeren stang zover door dat Raffles deze met inspanning van al zijn krachten kon wegbuigen.

Toen liet hij zich snel weer op de vloer zakken, om dadelijk zijn werk te hervatten, nadat de cipier voor de vierde maal door de judas had gegluurd.

De tweede tralie werd even vlug doorgeviold als de eerste, en terzijde gebogen...

Het gat was nu groot genoeg, de gevangene doortocht te verlenen.

Raffles wachtte de komst van de cipier nogmaals af, zodat hij een vol kwartier voor zich zou hebben.

Toen stak hij de revolver in zijn zak, hees zich naar het raamkozijn op, ging in de opening zitten, trok het touw naar zich toe, maakte de lus los en liet het toen naar beneden zakken, nadat hij een der uiteinden aan een der nog vastzittende tralies had bevestigd.

Hij keek naar beneden, en zag dat het raam zich ongeveer zeven meter boven de begane grond bevond.

Blijkbaar keek hij uit op een binnenplaats, want in de verte kon Raffles flauwtjes een muur onderscheiden.

Hij wuifde de agent, die zich in machteloze woede over de grond wentelde, een vriendelijk vaarwel toe, en liet

zich toen behoedzaam zakken.

Hij had de grond bereikt, maar begreep toch maar al te goed, dat hij hiermede zijn vrijheid nog niet herwonnen had.

Een vrij hoge muur scheidde hem nog van de buitenwereld, en hij vroeg zich af of hij onderweg misschien geen bewakers zou tegenkomen.

Plotseling hoorde hij achter zich in het holle, grote gebouw een luid lawaai en getier.

Hij spitste de oren en begreep wat de oorzaak van het rumoer moest zijn.

Hoe het mogelijk was geweest, kon Raffles niet bevroeden, maar de agent van politie had zich blijkbaar met inspanning van al zijn krachten naar de deur weten te wentelen en was uit alle macht tegen het stalen paneel gaan schoppen.

Raffles' vlucht moest dus reeds ontdekt zijn.

In het gebouw klonk een fluitsignaal, en dadelijk werden alle vensters hel verlicht.

Een aantal agenten kwam de binnenplaats opstormen, en Raffles begreep, dat alleen stoutmoedigheid hem hier zou kunnen redden.

Hij drukte zich de helm, die hij de politieagent afgenomen had zo diep mogelijk in de ogen en begon even als de andere agenten opgewonden over de binnenplaats te lopen. Nu was hij hier, dan weer daar. Al gauw kwam hij enige mannen tegen, die nog niet wisten wat er eigenlijk aan de hand was.

Raffles zelf stelde hen met enige woorden op de hoogte, al hield hij zich daarbij nu juist niet strikt aan de waarheid.

— Er is een gevangene ontvlucht, riep hij opgewonden, kijk maar, daar hangt het touw, waarlangs hij zich naar beneden heeft laten zakken. Wij moeten hem na, mannen.

— Maar dan moet hij toch nog hier op de binnenplaats zijn, riep een der agenten. Het touw hangt nog niet eens stil. Hij kan de muur nog niet eens zijn overgeklommen.

De achtervolging begon.

Men bracht lantaarns aan en alle hoeken en gaten werden doorzocht,

waarbij Raffles een grote ijver aan de dag legde.

Hij vuurde de mannen steeds opnieuw aan, en was letterlijk overal tegelijk, behalve waar hij het liefst had willen zijn: aan de andere zijde van de muur.

Plotseling zag hij aan de tegenovergestelde zijde van de grote binnenplaats Dorrit Evans komen opdagen, op de voet gevolgd door de cipier en de bevrijde agent.

Raffles begreep, dat er nu geen seconde meer te verliezen was.

Hij wendde zich tot de agent die het dichtst bij hem stond en fluisterde hem toen:

— Kom mee, kameraad, wij zullen eens zien, of wij de honderd pond niet kunnen verdienen die er op de aanhouding van John Raffles zijn gezet.

— Is die dan gevlucht? riep de agent verschrikt uit.

— Niemand anders. En hij moet beslissen over de muur zijn.

— Maar hoe komen we er over? We hebben hier geen ladder.

— Dat hindert niet. Ik weet er wel wat op. Jij gaat tegen de muur staan en ik klim op je schouders. Dan trek ik je op, en we gaan de vluchteling achterna.

— Goed idee, riep de agent uit, aangeloekt door het vooruitzicht de vermaarde inbreker te kunnen vatten.

De agent zette zijn handen tegen de muur en Raffles klom vlug als een aap op diens schouders, zette zich af, en zat het volgende ogenblik schrijlings boven op de muur.

Maar juist op dat ogenblik kwam Dorrit Evans aanlopen. Zij vertrouwde het zaakje niet en al gauw had zij de schrandere toelag doorzien en de Grote Onbekende op de muur herkend.

— Dat is hem, glide zij. Houdt hem vast.

De agent die Raffles tegen wil en dank behulpzaam was geweest, en wiens woede geen grenzen kende, wilde Raf-

fles bij een zijner benen grijpen, maar sprong twee maal tevergeefs.

— Schiet op hem mannen, schreeuwde Dorrit Evans, maar het was reeds te laat.

Raffles had zich aan de andere kant van de muur laten vallen en zette het aanstonds op een lopen, terwijl achter hem een verwoed geschreeuw weerklonk.

De binnenplaats van de gevangenis was een toneel van verwarring.

Er werden ladders gehaald en enigen der vlugsten klauterden op elkanders rug en klommen zo over de muur.

Spoedig hoorde Raffles snelle voetstappen achter zich.

Daar zag hij in de verte een taxi naderen. Als een wervelwind vloog hij er op af.

Hij zwaaide met de armen en de chauffeur stopte.

— Luister eens, chauffeur, zei Raffles hijgend van het snelle lopen. Wij zitten Raffles achterna. Hij is ontsnapt. Daar komen mijn kameraden al aan. Als ik hem alléén te pakken kan krijgen is de hele som, die op zijn hoofd is gesteld, voor mij. De helft voor jou als we hem te pakken krijgen.

— Accoord agent, riep de chauffeur verheugd uit. Als je maar zegt, waar wij heen moeten.

— Naar het Victoriastation. Hij wil met de trein vluchten. Trap op het gas.

Hij stapte in, en de auto reed in razende vaart weg, terwijl de achtervolgende agenten in machteloze woede hun prooi zagen ontsnappen.

De achtervolging was nu geheel nutteloos geworden.

Druipstaartend, als geslagen honden, keerden zij langzaam weer naar het huis van bewaring terug.

De volgende ochtend, met de eerste post ontving Dorrit Evans een briefje van de volgende inhoud:

« Geachte Miss Evans,

Stemt gij toe, dat John Raffles geen bluffer is, en de belofte houdt die hij aflegt.

Gij hebt mij gegriefd, door mij van grootspraak te beschuldigen, maar ik vergeef het u gaarne, want het blijkt, dat gij mij nog niet kent. Wat het goud betreft; het is reeds gesmolten. En de

bankier Alldridge is zonder enig ietsel weer naar zijn woning terug gebracht, enige duizenden ponden armer, maar een interessante ondervinding rijker.

U voor de volgende maal meer succes toewensende, tekent

met verschuldigde gevoelens

JOHN RAFFLES.»

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het einde van een schurk

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS fl 4,—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woeestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM : .....
ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266